ROČNÍK
XXIII.

BESEDNÍ POŘADY

ROČNĚ 12 SEŠITŮ

OBSAH:

PhMr. A. Kutinová:

Zvířátka na vandru.

Pohádková scéna veršem o třech dějstvích.
S illustracemi F. K. Loukotky.

Jan Kutina:

Praktická volba šibřinkových scén.

Praha 1934

F. K. LOUKOTKA

SEŠIT
2.

VYDÁVÁ A ŘÍDÍ ING. J. KUTINA
ADM. A RED. V PRAZE NUSLÍCH BENEŠOVA 76

Prof. A. Beňa: **Pomlázka.** Cvičení s tatary pro 8 žákyň a 8 žáků. Kč 4.—.
— **Soubor tělocvičných skladeb příležitostných. Díl I.** (7 cvičebních čísel pro žáky, žákyně, dorostence a členy.) Kč 14.—. **Díl II.** (Skupiny pro žáky, dorostence a členy.) Kč 16.—.
— **Tanec Beduinů.** Pro 9 dorostenců. S 8 půdorysy. **Kč 5.—.**
R. Budínská: **Rej s kuželi na nár. písně.** Pro 6 cvičenek. **Kč** 4.—.
— **Rej s tamburinami.** Pro 6 cvičenek (členek nebo **dorostenek). Se 16** obr. podle fotogr. a 7 půdorysy. III. vydání Kč 8.—.
— **Rej se světelnými kuželi.** („Světlušky".) **Pro 5 členek. Kč 5.—.**
— **Rejová prostná v kruhu.** Pro 6 členek nebo dor. 2. vyd. **Kč 4.—.**
— **Rytmická rej sedmy.** Pro 7 členek neb dorost. 2 vyd. Kč 6.—.
Míla Černá: **Prostná pro dorostenky.** Kč 4.—.
V. Černovský - Koukolíčková - Včala - Kuchler: **Troje společná cvičení pro župní slet.** (Luky praporce, společná mužů a žen.) Kč 6.—.
A. Červinka-Hájek-Kafka: **Troje prostná dorostenců Sokola Praž.** Kč 5.—.
P. Dobšinský: **Prostonárodní hry slovenské.** Kč 9.—.
K. J. Erben: **Prostonárodní české hry dětské.** Kč 6.—.
M. Fialová: **Prostná s hrami pro žákyně.** S 15 půdorysy. Kč 4.—.
Eugen Fridrich: **Rej šestibojů.** Pro 10—12 vyspěl. dor. neb **čl.** Kč 4.—.
B. Holečková: **Cvičení s vlajkou.** Pro 8 členek. Kč 4.—.
— **Cvičení se závoji.** Pro 8 dorostenek. S 5 půdorysy. **Cvičení s tyčemi.** Pro žákyně. Se 3 půdorysy. Kč 4.—.
— **Lesklé tyče (ženy). Rytmický valčík (ženy neb dorostenky). Hry s míčem (dorostenky). Zdobená švihadla (žákyně).** Kč 10.—.
— **Na nivách Marsu. Taneční** rej kostymní. Kč 16.—.
— **Na trávníčku (starší žákyně neb dorostenky). — Bubeníček (žákyně a žáci).** Dvě rejové hry pro tělocv. akademie. S 8 půd. Kč 4.—.
— **Pět tělocv. skladeb pro veř. vystoupení žen. odborů.** Věnečky (žák.). Švihadla (dor.). Kužele (čl.). Loutky žákyně. Prostná (čl.). Kč 8.—.
— **Polární sen.** Taneční scéna kostymní k rázu „Na sev. točnu". Kč 12.—.
— **Prostná s balonkem pro žákyně.** Kč 4.—.
— **Světový kongres Společnosti národů.** Taneční scéna kostymní. **Kč** 14.—.
— **V džungli.** Taneční rej kostymní. Kč 8.—.
— **Volby v pekle.** Taneční rej kostymní. Kč 8.—.
— **Z říše hmyzu.** Taneční rej kostymní. Kč 8.—.
— **Zimní pohádka lesa.** (Taneční rej pro žákyně a žáky.) **Kč** 4.—.
B. Hovorka: **Tělocvičná směs.** Pro 9 cvičenek. Kč 4.—.
Al. Chrz: **Práce-Statečnost-Svornost-Vítězství.** Skupiny čl. **Kč 5.—.**
V. Jetmar: **Devítice** (čl.) — Jar. Havel: **Cvičení se šavlí.** (8 **čl.**) Kč 4.—.
Václav Kadeřábek: **Soudobá cvičení dorostenců na bradlech nízkých. — Symbol. prostná. — Cvič. dorostenců s tyčemi v pěticích.** Kč 6.—.
M. Kadeřábková: **Hra s panenkami.** Pro nejmenší žákyně. — **Cvičení na 2 kladinách.** Pro 12 žákyň. S 5 půdorysy. Kč 5.—.
— **Sněhurky.** Rej devítice se sněhovými koulemi. Pro dorostenky neb členky. S 8 půdorysy. **Kč 5.—.**
Mir. Kavalír: **Různosti.** Pro sudý počet dorostenců. Kč 4.—.
M. Klimešová-Máchová: **V tajemných hlubinách oceánu. Taneční rei** kostymní pro šibřinky, akademie, divadla. Kč 12.—.
Dr. Mir. Klinger: **Útvarová prostná pro 6 mužů.** Kč 4.—.
Dr. Klinger-Kadeřábek-Novák: **Útvarná prostná pro 8 mužů.** Kč 5.—.
Prof. Ant. Kolovrátek: **Blaničtí rytíři.** Tělocvičná hra pro žáky. **Kč** 4.—.

PhMr. A. Kutinová:

Zvířátka na vandru.

Pohádková scéna veršem o třech dějstvích.

Provozovací právo udílí Nakladatelství „Besedních Pořadů“ v Praze-Nuslích II., ul. Na Pankráci (dř. Benešova) č. 76. Rovněž zapůjčí kostymní výpravu.

I. jednání.

Obraz 1.

Jeviště představuje vesnický dvorek. Po stranách dvorku jsou znázorněny chlévky, kurník neb pod. V zadní straně jevištní vlevo vrátka, dále vpravo obytné stavení (jeho přední strana) s okénkem, jež se později osvětlí. Blíže zadní strany jevištní, as uprostřed ní, je nějaké vyvýšené místo (na př. sud, nebo obrácená bedna). Vylétne na ně kohout. Za vrátky výhled do krajiny (do polí neb k lesu).

(Na jeviště vběhne kohout, vylétne na vyvýšené místo.)

Kohout: Kykyryky, kykyryky,
máme to tu pěkné zvyky!
Hospodyně nechce vstávat,
zrní časně nasypávat.
Už jsem na to rozmrzelý,
však dnes svolám kurník celý.
Vzhůru, všichni do zbraně
ke zvířecí ochraně!
Kykyryky, hola, hola,
velitel vás všechny volá!

(Přilétnou dvě slepičky.)

Slepičky:

Slyšíme tvé volání,
máš snad pro nás zobání?
Máme hlad už, věru, řádný,
zob tu není dosud žádný.
Hospodyně nic nám nedá,
každý má jen, co si shledá.

Kohout:

Přemýšlel jsem o tom právě.
Nejde to však jen tak hravě.
Svolám schůzi na náš dvůr.
Až se sejde všechen kur,
dáme hlavy dohromady,
pak si budem vědět rady.

(Kohout volá na všechny strany):

Kykyryky, hola, hola,
velitel vás všecky volá!
Pospěšte si, kdo jste tady,
pojďte sem a dejte rady!

(Přiběhne husička a kachna)

Husička a kachna:

Ty nás voláš, pane náš?
Zobání snad pro nás máš?
Od rána už chodíme,
vodičkou se brodíme.
Našly jsme dva červíčky
a dvě malé rybičky.

Kachna:

Co pak jest to na nás obě,
nejvíc trávím v ranní době!

Husička:

Nesmím myslet na ty časy,
když nám zrály zlaté klasy!

Obě:

Je to psota, je to doba,
hospodáře chytla zloba.
Uzamyká sýpku svoji,
laje, co ho drůbež stojí!

To je přece neslýchané!
Kohoutku, náš vzácný pane,
poraď nám, co dělati,
co kde máme sehnati?

Kohout:

Proto právě jsem vás volal,
abych s vámi debatoval
o té krisi veliké,
ale nejdříve mi rcete,
zda zvěř všecku k radě chcete?

Všechna zvířata:

Dle tvé rady, vzácný pane,
ať se všechno, jak chceš, stane!

(Kohout položí ruce k ústům a volá na všechny strany.)

Kohout:

Kykyryky! Kdo jste tady,
pojďte sem a dejte rady!

Vběhnou ostatní zviřátka, všechna v řadě za sebou dle velikosti, kozel, prasátko, pes, kočka, a všichni se ozývají svým hlasem: kozel mečí, beran bečí, pes štěká, kočka mňouká, prasátko chrochtá.

Postaví se do půlkruhu kolem kohouta a ukloní se.

Kohout:

Vítám vás tu, jak jste tady!
Hlavy dejte dohromady!

(Zviřátka rychle nápadně strkají hlavy dohromady)

V naší valné hromadě
rada bude na snadě!
Tamhle všechen kur můj věrný,
(ukáže na blíže stojící opeřence)
odsoudil již nevděk černý.
Hospodář nám najíst nedá,
každý má jen, co si shledá!
Dá nám nejvýš otruby,
které lezou za zuby,
nebo slupky z brambor také
a jen zbytky všelijaké.
Hojností sám oplývá,
nás však krutě odbývá.

Křivda se nám děje velká!
Vejce, sýr má od nás selka
a též jiný užitek,
jaký skýtá dobytek!
My jim hody strojíme,
sami skoro nejíme!
Jen si řekněm, co nás hněte,
a pak svrhněm jařmo kleté!

(Kozel předstoupí před kohouta.)

Kozel:

Též já trpím velký hlad!
Však jsem řekl častokrát
nebožce své koze staré,
kdybych já měl nohy jaré,
utekl bych za hory —
než jíst staré brambory!

(Ukloní se kohoutovi a odstoupí.)

Beran:

Já též, pane kohoutku,
znám než jednu pochoutku:
Brambory a otruby!
Ty mně lezou za zuby!
Abych vám tu pravdu řekl,
nejradši bych se vším sekl!

(Ukloní se a odstoupí.)

Prasátko:

Já snad nejsem vyběračné,
ale, že jsem věčně lačné,
mívám pomeje a slivky,
zavářené do polívky.
Mám už toho také dost:
Jenom pomeje a zlost!

(Ukloní se a odstoupí.)

Pes:

A co by měl říci pes?
Kdybych jenom trochu hles',
že mám také hladu dosti,
vzali by mi i ty kosti!

Tolik vám jen napovím:
Mám jen, co si nalovím!
(S úklonou odstoupí.)

Kočička: (plačtivě, utírá si oči)
Pes má aspoň trochu kostí,
zvlášť když našim přijdou hosti,
mne však nikdo nevyslyší,
když lkám, že jím jenom myši.
Dřív jsem jedla smetanu!
A teď toho dostanu!
Odstředěné jako voda!
Mňau, mňau, mňau, mňau, jaká škoda!
(Odstoupí.)

Kohout:
Slyšeli jste, to je nářků!
Co nám tedy zbývá, jářku?
Máme důvod k revoluci!
Odhlasujmež resoluci!
„My, zvěř dvorní, ač jsme k chovu,
pro lakotu sedlákovu
nuceni jsme odejíti
hledat nové živobytí...“
A teď budiž hlasováno.
Kdo je pro, ať řekne: Ano!

Všechna zvířátka:
Ano, ano, ano, ano!
Pojďme odtud ihned ráno!

Kohout: (volněji, rozhlíží se kolem)
Ujednáno! Dobře tedy!
Tak, dnes jsme tu naposledy!
(Rozhodně) Každý na hůl vezmi ranec,
a pak ze vrat jako psanec!...

(Všechna zvířátka za mečení a bečení se rozprchnou na všechny strany. Kohout zůstane, chvíli se dívá ke stavení.)

Kohout: (ke stavení)
Hospodáři, hospodáři,
nechť se ti tu dobře daří!
(Ukazuje prstem ke stavení, upozorňuje vracející se zvířátka.)
Kdo mu bude ráno zpívat?

(Kozlík, vracející se smutně s rancem na holi, zakrývá si oči a otáčí se od stavení.)

Kozlík:

Nemohu se žalem dívat...

(Další zvířátka vstupují, každé nese raneček na holi.)

Beran:

Kdo tu ovce chránit bude?

Prasátko:

Polívka má dnes jim zbude!

Pes: (velmi smutně)

Opouštím vše, to je zrada!

Kočka: (tišeji)

Já ty myšky měla ráda!

(Slepičky mají šátky přes záda, jako panímámy, raneček na holi.)

Slepičky:

Kukaňku svou opustíme,
panímámu zarmoutíme!

Husa:

Štěbetám tu naposledy!

Kachna:

Jaké kvaky, pojďme tedy!

Kohout: (Zhurta)

No tak, hezky zvesela,
neb tu zbudem docela!
Hospodář už jistě vstává,

(Vzadu osvětlí se okénko obytného stavení.)

honem ze vrat, za svá práva!

Všichni se seřaďují podle velikosti za sebou — kozel, beran, prasátko, pes, kočka, husa, kachna, slepičky. V čele jde kohout.

(Zvířátka ozývají se svými hlasy, bečí, mečí atd.)

V tom vběhne na jeviště vajíčko, nesoucí raneček na holi přes rameno, jako ostatní.

Vajíčko: (velmi udýchaně)

Moji drazí kamarádi,
máte-li mne trochu rádi,
vemte si mne sebou také!
Nejsem jen tak všelijaké
obyčejné vajíčko!
Poslechněte maličko:
Hospodyně chválila mne,

prý jsem velké přenáramně,
že prý budu zakrátko
baculaté kuřátko!
Dali si mne pod slepici
do kukaně ve světnici.
Slepička mě hezky hřála,
hospodyně vše jí přála.
Na mě však jen doráželi,
každodenně prohlíželi
proti světlu, na vodě.
Ó, dík velké náhodě,
že mě při tom nerozbili!
(plačky) Nakonec se uradili
hoditi mne do popele!
Štěstí, že jsem ještě celé!
Starý řek': Ať vyletí,
patří jenom do smetí!
Dodal k tomu, krkavec,
prý jsem starý pukavec...
(Pláče.)

Všichni:

Chudáčku!

Vajíčko:

Jak vás vidím se smetiště,
pravím si hned: Tito jistě
vezmou si mne sebou také.
Vždyť já nejsem všelijaké
obyčejné vajíčko!

Kohout:

Půjdeš s námi, zanech lkaní!
Nuže, v řad již, dvorní páni,
husy, kachny, slepičky,
pukavečka tetičky,
pukavec sám dozadu,
ať nám dělá parádu!
Pozor velím: Dvorní rod
pochodem v chod!

(Všichni, seřaděni za sebe, vajíčko vzadu, nesou raneček přes rameno na holích a obcházejí jeviště za zpěvu.)

Všichni: (zpívají*)

Dvorní rod jsme, nad nás není,
zrozeni jsme k chovu,
k vyšší cílům předurčeni,
zdůrazňujem znovu.
Ať nám dají, co nám patří,
co je předepsáno,
každý rád se nají za tři
hned už časně ráno.
Rozlije si ocet s námi,
kdo nám dává slivky,
odbývá nás otrubami,
bryndou z odstředivky. (Odcházejí ze vrat.)

OPONA.

Obraz 2.

Jeviště představuje lesní mýtinku, okolo stromy (na jeden z nich jako na šplhadlo se zvířátka šplhají).
Zvířátka přicházejí za volného zpěvu, unaveně, ranečky na holích; jdou sehnutě, projevujíce zřejmou únavu a mrzutost.

Zvířátka: (zpívají**)

Ach, to, braši, nemá být
plahočit se lesy,
když jsme klidně mohli žít
u korýtka kdesi.
Což nás někdo vyháněl
z kurníků a chlívků,
což nám nikdo nesháněl
mastnot na polívku?
Toužili jsme po jiném,
zhrdli dvorem, sadem,
teď tu smutně zahynem
únavou a hladem.

(Po dozpívání usednou v polokruhu, praští ranci a holemi o zem.)

*) Nápěv i s klavírním doprovodem obsažen je v sešitu K. Pospíšil: „Láska, Bože, láska...“ Patnáct písniček v rázu prostonárodním. Pro zpěv a klavír. Cena 15 Kč. (Píseň č. 6. „Jedou koně...“) Nakladatelství „Besedních Pořadů“.

**) Nápěv i s klavírním doprovodem obsažen v sešitu K. Pospíšil: „Láska, Bože, láska...“ (Píseň č. 14. „Ach, to lidé...“)

Kozel: To je cestování dlouhé,
pořád temné lesy pouhé!
Kdybych to byl předem věděl,
raději bych doma seděl!

Beran:
Na co jsme se nachytali,
na cestu že jsme se dali?

Prasátko:
Kdo to taky jakživ slyšel,
aby na vandr vepř vyšel?

Pes: (smutně, hlavu sklopenou, ruce na očích)
Oplakávám svého pána,
že jsem opustil ho zrána.
Nehlídám už jeho domu,
nechal jsem jej, nevím komu!

Kočka: (fňuká)
Já vím, že dnes po ránu
odstředili smetanu
a na moji mističku
dali mléka trošičku.
Byť si bylo jako voda,
přece jenom je ho škoda!

Husa: (sykavě)
Kdo pak do sýpky si dnes
pod dveře na oves vlez?
A jak ty se, kachno máš,
že se sem tak kolébáš?

Kachna: (vrtí rukou)
Mám se jako pták,
tak, tak, všelijak,
tak, tak, všelijak!

Slepičky:
Nám se vede cestou skvěle!
Našly jsme dva chrousty celé,
žížaly a červíky
i kus chleba veliký!

Kohout: (radostně)
Ó, to bude blízko chata!
Ztratí chleba, kdo tam chvátá!

Jenom, prosím, strpení,
dost zas bude krmení!

Prasátko: (bručí)
Lépe je být ve chlívku,
slupnout teplou polívku!

Všichni: (reptají kromě vajíčka, kohouta a slepiček)
My chcem domů, k hospodáři!
tam se nám přec lépe daří!

Kohout: (velitelsky)
Nechte křiku, poslouchejte,
co vám řeknu, pozor dejte!

Všichni: (kromě vajíčka a slepic)
Nech si řeči, canci, flanci,
my chcem domů s těmi ranci!

Vejce: (vstane a předstoupí)
Poslouchejte pána svého,
statného a rozumného!
Poslechněte jeho rady,
on se vyzná ve všem všady!
Mne už také nohy bolí,
proto opírám se holí.
Bolesti mám kdesi v břiše,
(chytá se za bříško)
přece však se chovám tiše.
A vždy půjdu za svým pánem,
ať je se mnou třeba amen!
Kázeň, braši, musí být!
Jak pak by se dalo žít? (Vajíčko odstoupí.)
(Zvířátka se ztiší.)

Kohout: Vajíčko je mudrc pravý,
to má zvláště rozum zdravý!
Slyšte, braši, někde v dáli
jistě stojí domek malý.
Že je večer, v soumraku
nepad' by nám do zraku.
Nutno na strom vylétnouti,
v okolí se rozhlédnouti.
A kde světlo uhlídáme,
na tu stranu hned se dáme.

Všechna zvířátka: (křičí)
Ano, než se sešeří,
dojdeme tam k večeři!

Prasátko: (posmívá se)
Kohout na strom poletí,
mrtev na zem doletí.
Takhle, kdybych já tam lezlo,
obratněji bych i slezlo!

Kohout:
Nuže dobrá, zkusme tedy
poslat čuně na výzvědy.

(Prasátko si plivne na pracky a šplhá. Brzy křičí.)

Prasátko:
Pomoc, pomoc, zlé je to,
nechám si to na léto! (Zvířátka se mu smějí.)

Kozel:
Jak jsem starý, tak jsem živý,
vylezu tam jako divý!

(Prasátko za pomoci jiných slézá dolů. Nyní šplhá se nahoru kozel. Vyleze ještě méně než prasátko.)

Kozel:
Pomozte mi honem zpět,
zatočil se se mnou svět!

(Pomáhají mu zpět a kozel se chvíli motá.)

Kohout:
Vidíte vy, chytráci,
jak se vám to vyplácí!
Na strom vyšplhá se kočka,
ta má drápky, čilá očka! (Kočka šplhá.)

Kočka: (nahoře)
Zviřátka, hoj, radujme se,
vidím světlo v druhém lese!
Vpravo stranou přes mýtinku,
budeme tam za hodinku! (Sleze dolů.)

Kohout: Chci se vás teď zpříma zeptat:
Kdo chce ještě nyní reptat?

Všechna zvířátka:
Zdráv buď vůdce! (Třikrát!)

(Všichni opět v zástupu podle velikosti seřaděni, hole s ranci přes rameno, pochodují veseleji a zpívají.)

Všichni: (zpívají*)
Když nás dlouhá cesta hodně namohla,
v dálce chata jako zázrak pomohla.
Napneme své unavené chodidlo,
jen když máme naději zas na jídlo.
(Odcházejí.)

OPONA.

II. jednání.

Jeviště představuje světničku v chaloupce loupežníků. V pozadí větší okno, uprostřed stůl, na něm kupy peněz, džbány s nápoji a mísy s pokrmy. Vzadu pec (nějaká vyvýšenina, nejlépe z beden, bílou látkou zakrytých), u pece pak lavice. Lavice může být nejdříve u stolu a zvířátka ji později dají ke kamnům. V koutě sláma. Loupežníci hrají v karty, bouchajíce jimi o stůl, a zpívají.

Loupežníci: (na nápěv „Černá hora...“)
Černá hora, černý les,
černá hora, černý les,
neměli jsme tolik peněz
jako dnes, jako dnes!
Statní lesní chlapíci,
statní lesní chlapíci!
V černém lese jsou a budou
zbojníci, zbojníci!

Nejstarší loupežník:
Dnes byl, věru, tučný lov.
Na to není třeba slov!
Zlato jsem tu rozdělil,
pro každého oddělil.
Já mám zlata za dvakrát,
protože jsem nejvíc krad! (Shrábne zlato do kapsy.)

Ostatní loupežníci:
(vstanou) To je faleš, to je zrada,
vrať to hned, sic bude váda! (Hrozí mu pěstmi.)

*) Nápěv i s klavírním doprovodem obsažen je v sešitu K. Pospíšil: „Láska, Bože, Láska...“ Patnáct písniček v rázu prostonárodním. Píseň č. 12. „Nejraději kolem mlýna...“ Cena sešitu Kč 15.— Naklad. „Besedních Pořadů“.

(V tom je vidět vzadu za osvětleným pootevřeným oknem naše putující zvířátka. Do okna se postaví kozel, nad něj beran, vedle prasátko, nad něj pes a kočka, ostatní porůznu.

Starý loupežník:

Nic vám nedám, bando zrádná,
shoda s vámi není žádná.
Přijde na vás hrozný čas,
k četníkům jdu, udám vás! (Zahrozí pěstí a uteče.)

Všichni loupežníci utekou za ním a křičí.

Všichni loupežníci:

Chyťte ho, chyťte ho,
loupežníka zrádného!

Jeden loupežník se vrátí. Chce shrábnouti ostatní peníze.

Loupežník:

Jen ať jdou si všichni dál,
aby si je čert tam vzal!

Ostatní loupežníci vpadnou zpět do světnice.
Loupežník od stolu se k nim obrátí.

Loupežník:

Proč jste za ním neběželi,
nevzali mu měšec celý?

Ostatní loupežníci:

Do běhu se máme dát,
peníze tu ponechat?

Loupežník:

Chtěl jsem je tu právě hlídat!

Loupežníci: (křičí jeden přes druhého)

Já je budu hlídat, já je budu hlídat!

(Jeden druhému):

Ha, toť nový lotr je!
Chopte se ho, zloděje!

Všichni se perou a křičí. V tom při největší pranici vpadnou, t. j. skočí oknem dovnitř zvířátka. Napřed rohatý kozel. Každé zvířátko křičí svým způsobem. Vajíčko buší holí o zem.

Loupežníci:

(prvý) Stráž je tady, běda nám!
(druhý) V čele všech toť Satan sám!
(třetí) Za ním celé peklo běží.
(čtvrtý) Zachráníme život stěží!

(Zoufale se chytnou za hlavu a za velkého křiku utekou ven.)

(Kohout vyletí na židli a vesele zazpívá.)

Kohout:

Kykyryký, kykyryký!
zahnali jsme loupežníky!
Teď je konec putování!
Nastane nám hodování!
Dost je jídla, dost je pití,
dobré bude živobytí!

Všechna zvířátka:

Toť jsou hody svrchované,
sláva tobě ty, náš pane!
Hold náš, díky přijmi za to!
Za odměnu podrž zlato! (Ukáží na dukáty.)

Kohout:

Díky! Zlato uschovám. (Shrabuje zlato.)

Teď však pravdu řeknu vám:
Já už také zmírám hlady,
to jsem rád, že už jsme tady!

Všechna zvířátka jdou i s kohoutem ke stolu, usazují se a hodují.

Prasátko: (při usazování se za stůl)
Čuně jednou uvidí,
co se vaří pro lidi.
To je vůně, to je krása,
čuněcí mé srdce jásá!

(Za stolem každý si přitáhne misku, aneb jedí z jedné všichni lžícemi.)

Kozel:

Já jím vzácnou pečeni,

Beran:

Je to samé koření!
Nalízám se radši soli.

Prasátko:

Z papání mne huba bolí.
Já jím pravé vepřové!

Pes:

Já mám buchty makové.

Kočka:

Mňau, mňau, já mám smetánku!

Obě slepičky:
My jsme jako na zámku!
Jíme obložené housky.

Husa s kachnou:
Tu jsou v rýži masa kousky!

Vejce: (smutně)
Nemám chuti do papání,
cítím v bříšku ujímání.

Kohout: Já se držím čočky, hrachu,
však jsem zažil pro vás strachu!
Zapijme to přátelé,
vždyť je to tu veselé.
A když se tak dobře máme,
tak si všichni zazpíváme!
(Zpívají a ťukají si džbánky.)

Všichni: (zpívají*)
Našli jsme dobré bydlo,
mají tu chutné jídlo.
Jako by na nás tu čekali,
všeho dost na stole nechali.
Našli jsme dobré bydlo,
mají tu chutné jídlo.

Kohout: (vstane, džbánek drží v ruce a zpívá stejným nápěvem)
Kykyky, kykyryky!
zahnal jsem loupežníky.
Za vaší bratrské pomoci
zmizeli do lesa za noci.
Kykyky, kykyryky!
Zahnal jsem loupežníky!

Všichni: (zpívají)
Budeme tady pány,
vařit si budem sami.
Jen jednu velikou starost máme:
že se v tom vaření nevyznáme.
Budeme tady pány,
vařit si budem sami!

*) Nápěv všech tří slok i s klavírním doprovodem obsažen v sešitu K. Pospíšil: „Láska, Bože, láska...“ Píseň č. 5. „Já bych...“)

Vajíčko: (mluví)

Ono se to lehko řekne,
že je to tu všechno pěkné,
ale já se s bříškem nehnu,
pro bolest si raděj lehnu. (Sahá si na bříško.)

Kohout:

Půjdeme též všichni spat,
ospalí jsme, nesmím lhát. (Protahují se.)

Všechna zvířátka:

Na takové papáníčko
dobré bude pospáníčko.

Kohout: (vstává)

Každý lehni podle zvyku,
ovšem zticha, beze křiku.
Vyloučeno tady není
loupežnické přepadení!
U dveří stráž musí být.
Kdo se sám chce přihlásit?

Pes: (lehne si na práh)

Já si lehnu na práh domu,
jak jsem právě zvyklý tomu.
Hlídat budu celou noc,
připravený na pomoc.

Kozel: (jde ke psu)

Já jsem spával na dvoře,
nebo v zimě v komoře.
Zde si lehnu blízko pejska,
ono se mi v noci stejská.
Já též budu na stráži,
statečný a s kuráží!

Beran:

Ač si v koutě usťelu,
každému já namelu,
neboť bdělé rohy mám
i když k spánku ulehám. (Odejde do kouta)

(Pokračování.)

Jan Kutina:

Praktická volba šibřinkových scén.

Není obtížno navrhnouti ráz šibřinek. Často vypisované soutěže přinášejí spousty nápadů, takže bývá docela i těžká volba, pro který z nich se rozhodnouti. Konečně vždycky se prosadí nějaký ten návrh a — jsme tam, kde jsme byli. Získali jsme pouhý nápis a teď nastane vlastní ohromná práce. A vedle práce i velká vydání. Zejména, jedná-li se o scénu baletního rázu, co tu nutno vytvořiti tanců, hudebních doprovodů, klavírních a instrumentálních, kolik práce autorů, kolik pokusů nácvičných, kolik změn, oprav, kolik cvičebních hodin! Konečně tance jsou hotovy, rozepsání orchestrálního materiálu z partitury skončeno, na kostymy nakoupeno, ušity, generální zkouška odbyta a slavný šibřinkový večer nadešel. Sál plný, nálada veselá, scéna dobře dopadla, morální úspěch krásný. Všichni jsou spokojeni. Na jeden večer v té obecné krisi odpoutali se od nepřítele. Na jeden večer a pro jeden večer! Ano, všecka ta ohromná práce byla obětována pro jediný večer illuse! Pak přijdou všední dny a nastává rozčarování. Rakvičku na illusi přináší hrobař, br. pokladník. Ten člověk se neměl narodit. Jak by se to bez něho pěkně žilo. Žilo — ale, jak dlouho — a ty konce! Škoda, že tento pokladník přicházívá někdy pozdě. Již jen konstatovati — když už nelze zabrániti. Bilance! Kolik těch obětavých dvojic se subskripčními archy šmejdilo po celém okrese. A, možno říci, s úspěchem. Obětavost ještě nevymřela a na zábavu si člověk ještě rád zaplatí. Když na tu zábavu nejde, často si pomyslí, aby si ji zaplatili, kdo jí užijí — ale zváči bývají takovými dobrými konferenciery, že vyloudí i vdovin groš. No, vyzvalo se dosti peněz, spousta peněz — a všecko to padlo na večer illuse. Ještě se nedostává. Nu, je to jednou za rok — ale přece nutí k úvaze. Co tvůrčí práce, co obětovaného času a co vynaložených peněz! Pro jediný večer...

Tady je na místě volání po racionalisaci. Krok k ní byl učiněn před léty a vleklá hospodářská tíseň, hospodářská válka v míru, která je obecně zvána krisí, ukazuje prospěšnost zmíněného počinu. Autor tohoto článku jal se neúnavně vydávati umělecky hodnotné a do podrobností vypracované scény šibřinkové a karnevalové a postaral se, aby vše potřebné bylo k výpravě vždy pohotově. Tak jako si pro hraní divadla netvoříme sami divadelní hry, ale dáváme již osvědčené kusy hotové, tak máme k disposici již řadu osvědčených šibřinkových scén se všemi potřebnými doprovody i s příslušnou kostýmní výpravou. Kolik tím ubude starostí, práce, finančních nákladů a jak z pasivního podniku, jednotu zatěžujícího, stává se dobrý podnik i po stránce finanční! Racionalisace se podařila. Za pár korun obdržíte v Šibřinkové ústředně „Besedních Pořadů“ v Praze XIV-Nusle II. ul. „Na Pankráci“ 76 hotovou scénu i s klavírním doprovodem, za zlomek ceny zapůjčí se vám kostymy a za zlomek honoráře

zapůjčí se vám rozepsaný orchestrální materiál. Bratr pokladník zjasní reservovaný výraz obličeje! Jeho kriteriem na všechno jsou: cifry! Mluvte mu o bále s hlediska estetického jako o krásnu složeném, výslednici několika krásen, bude vás trpělivě a možná i se zájmem poslouchati až do té chvíle, kdy projevíte mínění, že by bylo záhodno, takové složité krásno i ve vaší jednotě uskutečniti. Tu vás přeruší sušc, ba stroze: „Cifry, cifry!“ A má pravdu. Uvážíme-li na př., že kostymní výprava šibřinkové scény „V tajemných hlubinách oceánu“ (200 kostymů odborným závodem zhotovených) stála pokladnu jednoty 20 tisíc Kč, (dvacet tisíc), nebo že partitura orchestrálního doprovodu baletní šibřinkové scény s rozepsaným materiálem stála 5 tisíc Kč, pochopíme volání pokladníkovo po cifrách. A jistě bude on prvý, který uzná užitek racionalisace, tohoto hospodárnějšího postupu k docílení stejného výsledku. Jistě i on, pokladník, vyslechne s jasnější tváří váš referát o praktické volbě šibřinkové scény s ohledem na racionelní hospodaření s těžce vyzvaným kapitálem. Pro tento referát i pro vaši podrobnější orientaci připojuji seznam scén již pro tuto hospodárnou akci soustředěných. Stručné obsahy scén usnadní vám výběr. Nuže, zde jsou:

Jan Kutina:

V růžovém sadě.

V růžovém sadě, v té zahradě krásy a vůně, rozezpíval se hymnus touhy, mládí, radosti a lásky. V největším rozmachu jara za vlahé měsíčné noci uvádějí květiny na trůn nejnádhernější květ své říše — Růži. Skupina květin za skupinou předstupuje před vládkyni se svým projevem radosti a oddanosti a rytmické vlnění je holdem nastolenému Majestátu. Květiny našich zahrádek, luk a mezí — plané růžičky, tulipány, pomněnky, střídají se s cizokrajnými magnoliemi a orchidejemi, ale nechybí ani pálivé kopřivy a ostnaté kaktusy. Pestrou směsí poletují nádherní motýlci a dovršují harmonii barevné krásy.

Náhle rozruch mezi květinami! Princ Bodlák, junák smělý a pružný, vtančí křepce a sebevědomě do květinového koberce. Přináší novinu! Královně Růži přichází se poklonit exotická kráska, rovněž rodu vzácného, Viktorie Královská! A princ Bodlák netají se svými city, vynášeje a naznačuje její půvab a krásu.

Však již exotická kráska vstupuje se svou družinou. Při svém rytmickém pozdravu rozvinuje veškeru svou nádheru. Princ Bodlák neodolá, aby nedotkl se svými rty cizokrajného květu. Avšak květ zavírá se, vůně nevydav... Bodlák odstupuje zmaten a zklamán.

Květ bez vůně — život bez lásky... Kajícně vrací se Bodlák ku pravé královně a všecky květy s ním vzdávají hold jedinému pravému a nepřekonatelnému Majestátu — domácí libovonné Růži.

Pořad scény: Předehra. Vstup květin s královnou Růží, vlet motýlků, tanec šípkových růžiček, polka tulipánů, valčík magnolií, gavotta pomněnek, rej motýlků, tanec kopřiv, valčík orchidejí,

Máme důvod k revoluci!

Na strom vyšplhá se kočka...

Nic vám nedám, bando zrádná . . .

Ano, je vám odpuštěno . . .

tanec kaktusů, sólo Bodláku, vstup Viktorie Královské, rytmický projev Viktorie Královské a její družiny (Notturno). Společný hold královně Růži, závěr a odchod. Hudební část od Gustava Rooba a K. Matějovce.

M. Liptovský - P. Nikolský:

„Ach, ty Volho má, Volho mátuško . . .“

Ruské či slovanské šibřinky.

Obsaženy jsou tyto tance: bojarský, ukrajinský kozáček, kozácký tanec, ruský venkovský, Lezhinka, bulharské „Kolo“, polský „Krakoviak“, český „Furiant“, „Slovanský kvapík“.

Obsah scény půlnoční: (Únos nevěsty o slavnosti v bojarském těremu): Ve staré době ruského hosudarstva byla celá Rus rozdělena na malé votčiny, t. zv. kňažestva, ovládaná údělnými knížaty. Kňažestva vedla dosti uzavřený život a bylo velkou událostí, když v nějakém městě konal se „bazár“ (jakýsi velký výroční trh), na který se sešlo celé daleké okolí. K něm přijížděli i cizozemští kupci (Němci, Tataři, Bulhaři, Turci, Poláci i Češi), podnikající s celými karavanami, naloženými nejrozmanitějším zbožím, daleké cesty od kňažestva ke kňažestvu, spojené se značným nebezpečím. Byloť se jim začasté bíti se zbojníky „dušehuby“. Proto mívali kupci pro svou ochranu svou čeleď, ba najímali si též ozbrojený průvod, někdy z těchže zbojníků, jimž se vykoupili a kteří je pak provázeli na několik set verst. Dovážejíce potřebné zboží, bývali cizozemští kupci v městech o bazárech rádi vídáni i vítáni. Sami pak, sledujíce obchodní zájem, dovedli si přízeň vlivných osobností získávati. — Takovou návštěvu a uvítání cizozemských kupců vidíme v naší scéně. V t. zv. „horníci“ jednoho bojarského „těremu“ po starém ruském obyčeji pán domu vítá hosty chlebem a solí, potom vínem a zákusky, sladkostmi a medem. Pohoštění podávají bojaryšny. Hosté pobaveni jsou ovšem i starobylým bojarským tancem, který právě z pohostinných obřadů vznikl. Návštěva se své strany odvděčí se rovněž svými národními tanci a tak střídavě s domácími předvádějí se tance čerkeský, ukrajinský kozáček, polský krakoviak, bulharské kolo, ruský venkovský, český Furiant. Po tancích nové pohoštění a hosté začínají se se své strany odvděčovati dárky hostiteli, každý podle svého národního vkusu a druhu výroby. Polák odevzdává „blesťašky“, Němec vidličky, lžičky, nože, Bulhar ovoce, víno, Čech granátový náhrdelník, Tatar šál, Turek botičky pro dceru bojarovu. Botičky jsou však bojaryšně malé. Turek je bere zpět, ale aby nehodu napravil, nechá přinésti pěkný dárek pro hostitele, dobrý postroj pro koně, chomout krásně pracovaný. Poznámkou bojarova kamaráda, že toto už je větší číslo, že mu jistě nebude malý, vzniká napjetí a Turek ve zlosti vrazí chomout na hlavu svému sluhovi, který jej přinesl a trochu hloupě ke scéně přihlížel. Všeobecný smích a trapnou situaci bojar hledí sice zmírnit, ale Turek nemyslí již než na

pomstu. Při nastalém všeobecném prohlížení dárků a odvedené tak pozornosti využije vhodné příležitosti zchytralý, úskočný Turek — a únos mladé bojaryšny je dílem okamžiku. Leč bojaryšna přece ve chvilce pohřešena a uhodnuto snadno hned, co se stalo. V nastalé honbě prokáže Čech nejlepší službu hostiteli a také bojaryšnu z rukou Turkových vyrve a zpět přinese. Což divu, že po tomto bohatýrském činu slavnost v bojarském těremu končí hlučnými zásnubami s hudbou, zpěvem a hlavně ovšem zas originelním tancem.

Emil Smolík:

Na dně propasti Macochy.

Obsaženy jsou tyto tance: netopýrů, skřítků, čertů, drahokamů, démantu, zlata, stříbra atd.

Obsah scény: a) Scéna úvodní při zahájení šibřinek: Macocha, která svrhla nevlastního chlapce do propasti, nedá ani v pekle pokoje. Pokouší a kazí pekelnou mládež a proto ji Satanáš z pekla vypověděl. Usídlila se se svým věrným druhem, čertem Pišišvorem na dně oné propasti. Tam však neustále ji pronásleduje nářek hošíkův a tu ji musí obveselovati její poddaní, netopýři, sovy a kočky svými reji.

Král podzemní říše, dověděv se o rejdech macochy-čarodějnice, která ani v pekle neobstála, vypraví se za ní a hodlá ji z propasti vypuditi. Po dlouhém hledání konečně ji najde v jedné z nejkrásnějších podzemních jeskyní, kde se usídlila. Tam slavně král se svým královským průvodem vkročí. Macocha, jež v pekle uzmula čarodějnou hůl, chce krále ihned zaklíti a dokázati svou moc. Nezdaří se jí to a po důstojné řeči královë čarodějnice vyzývá jej na zápas o půlnoci. Vítěz má navždy zůstati pánem podzemní říše. Na důkaz své moci ukazuje král čarodějnici mnoho bohatství ze své říše: tak ze skalních stěn vystupují krásné drahokamy všech druhů, zářící ve své různobarevné nádheře, vystupuje i zlato, stříbro, objevují se i různí skalní duchové, skřítkové atd. Čarodějnice, ač překvapena, spoléhá se přes to na zápas půlnoční.

b) Děj o půlnoci: O půlnoci přichází v tato místa Honza z pohádky, hledaje čarodějnici-macochu, kterou byl pověřen v pekle hlídati a jíž má ukradenou, pekelnou, kouzelnou hůlku odebrati. Usne u samého vchodu jeskyně. Zatím Macocha v jeskyni svolává své ponuré pomocníky k půlnočnímu zápasu. Čerti a netopýři provádějí divoký tanec. Král dostavuje se opět se svým průvodem, zamává žezlem a divoký rej protivníků ustrne k úžasu a vzteku zlé čarodějnice. Král nato pokyne drahokamům, zlatu, stříbru a ostatním svým věrným a nastává krásný rej při líbezné hudbě. Při této hudbě Honza procitá a myslí, že je u muziky. Ale jak spatří Macochu, radostně se zasměje, skočí po čarodějné holi, která mu zůstává v ruce, ale bez baby. Ta zděšeně prchá a mizí ve skalách.

(Pokračování.)

K. Kordík: **Prostná pro 6 žáků a prostná pro 10 žáků.** Kč 5.—.
Jan Kutina: **Beseda tělocvičných rejí a skupin.** (12 cvičebních čísel pro oboje žactvo, dorost a členstvo.) IV. vydání. Kč 16.—.
— **Cvičení společná s kopími.** Pro členy neb dorostence. Kč 14.—.
— **Dú Valaši, dú...** **Žertovná** hra rejová se zpěvem. Pro žáky. Kč 5.—.
— **Furiant.** Taneční rej na národní písně. Kč 4.—.
— **Rej andílků.** Pro 8 žákyň. S 32 půdorysy. — Rej **sněžných skřítků.** Pro 6 žáků a 6 žákyň. S 32 půdorysy. Kč 8.—.
— **Rej diskobolů.** Pro 6 borců. S 9 půdor. a 2 obraz. tab. Kč 6.—.
— **Rej kopiníků.** (Pro 12 dorostenců neb členů.) S 48 půd. Kč 10.—.
— **Rej poklusová s vložkou valčíkovou.** (Rej rusalek.) Pro 8 cvičenek (členek neb dorostenek). S 50 půdorysy. IV. vydání Kč 8.—.
— **Rej s guirlandou.** Pro 15 členek neb dorost. S 16 půdor. Kč 6.—.
— **Rej taneční.** (Šátečková.) Pro 6 cvičenek. 16. obr. IV. vyd. Kč 8.—.
— **Útvarová prostná pro 9 dorostenek.** S prvky orientálních tanců. Kč 6.—.
— **Večer na lesní mýtině.** Tělocvičná scéna kostymní pro žactvo. Kč 6.—.
Fr. Lachman: **Naše písně.** Tělocvičná **scéna** se zpěvy. Pro **žáky.** —
— **Útvarová prostná pro žáky.** Kč 5.—.
M. Liptovský: **Sirotek.** (Elegie z doby světové války.) Vzpomínková scéna prostonárodní se zpěvy a tanci. S 6 tab. obrazů scén. Kč 7.—.
Slet v pekle. Scéna se zpěvy a tanci čertů a čertic. II. vyd. Kč 4.—.
— **Boj za naše hory!** Scéna se zpěvy a tanci vil a skřítků. II. vyd. Kč 4.—.
Prof. Emil Loubal: **Dvanáct rejových tanečků.** Pro žákyně. Kč 9.—.
— **Půvaby roku.** Pro 13 dospělých žákyň neb dorostenek. Kč 8.—.
Božena Němcová: **České hry dětské.** Kč 4.—.
A. Očenášek: **Rytmické hry dětské.** Díl I. S 11 fot. a 45 kresbami. Kč 8.—.
— **Rytmický valčík** č. 2. Pro sólovou cvičenku, dvojici, trojici, čtveřici nebo sedmici. S 26 kresbami. Kč 4—.
— **Rytmický valčík č. 3.** S 55 kresbami V. Pergla. Kč 4.—.
— **Rytmický valčík** č. 4. S 32 kresbami V. Pergla. Kč 4.—.
A. Očenášek-B. Holečková: **Polednice, Obžínky a jiné rytmické výjevy.** (Ze sletové scény „Kde domov můj?“) Kč 8.—.
Jos. Regner-Jan Tomeš-K. Oselka: **Spol. cvič. pro žactvo a dorost.** Kč 7.—.
J. Roch-V. Černovský-B. Hovorka: **Čtvera prostná Sokola rokycanského.** Pro muže, dorostence a žáky. Kč 6.—.
O. Slavíček: **„Malý kouzelník“** nebo **„Král Lávra“.** Divadelně upravená báseň K. Havlíčka-Borovského pro 9—10 žáků. **Sedláček a selka.** Výstup pro žáka a žákyni s recit., zpěvem a cvičením. Kč 4.—.
St. Stuna: **Tělocvik mládeže se zpěvem.** Se 40 ob. a 93 písněmi. Kč 18.—.
Fr. Sušil: **Moravské národní hry a obyčeje.** S nápěvy. Kč 11.—.
M. Šefrnová: **Cvičení na 2 kladinách.** Pro 14 dorostenek. Kč 4.—.
A. Škuthanová: **Útvarová prostná pro žákyně.** Se 6 půd. Kč 4.—.
Prof. Jaromír Šmejkal: **Budulínek.** — **Koblížek na vandru.** — **Řipka. Tři** žertovné pohádky veršem v tělocvičné úpravě pro žáky. Kč 5.—.
Jos. Vais: **Spol cvičení žáků s pálkami a žákyň s obručemi.** — **Společná cvičení žáků s tyčemi.** Pro akad. i veř. cvičení. Se 4 půd. Kč 4.—.
Jaroslav Vodička: **Devítice.** Pro žáky. Kč 4.—.
Zdenka Zachová: **Cvičení se světelnými kuželi-lampionky.** Pro 9 členek S 3 půdorysy. — **Cvičení s tyčemi.** Pro 10 členek. Kč 5.—.
Zd. Zachová a L. Vřešťálová: **Cvičení s kuželi** k oslavě **šedesátiletého** trvání „Sokola pražského“. Kč 4.—.

ROČNÍK XXIII.

BESEDNÍ POŘADY

ROČNĚ 12 SEŠITŮ

F. K. LOUKOTKA

OBSAH:

PhMr. A. Kutinová:

Zvířátka na vandru.

Pohádková scéna veršem o třech dějstvích.
S illustracemi F. K. Loukotky.

(Dokončení.)

Jan Kutina:

Praktická volba šibřinkových scén.

(Pokračování.)

Praha 1934

SEŠIT 3.

VYDÁVÁ A ŘÍDÍ ING. J. KUTINA
ADM. A RED. V PRAZE NUSLÍCH BENEŠOVA 76

Prof. A. Beňa: **Pomlázka.** Cvičení s tatary pro 8 žákyň a 8 žáků. Kč 4.—.
— **Soubor tělocvičných skladeb příležitostných. Díl I.** (7 cvičebních čísel pro žáky, žákyně, dorostence a členy.) Kč 14.—. **Díl II.** (Skupiny pro žáky, dorostence a členy.) Kč 16.—.
— **Tanec Beduinů.** Pro 9 dorostenců. S 8 půdorysy. **Kč 5.—.**
R. Budínská: **Rej s kužeĺi na nár. písně.** Pro 6 cvičenek. Kč 4.—.
— **Rej s tamburinami.** Pro 6 cvičenek (členek nebo dorostenek). **Se 16** obr. podle fotogr. a 7 půdorysy. III. vydání Kč 8.—.
— **Rej se světelnými kuželi.** („Světlušky".) Pro 5 členek. Kč 5.—.
— **Rejová prostná v kruhu.** Pro 6 členek nebo dor. 2. vyd. Kč 4.—.
— **Rytmická rej sedmy.** Pro 7 členek neb dorost. 2 vyd. Kč 6.—.
Míla Černá: **Prostná pro dorostenky.** Kč 4.—.
V. Černovský - Koukolíčková - Včala - Kuchler: **Troje společná cvičení pro župní slet.** (Luky praporce, společná mužů a žen.) Kč 6.—.
A. Červinka-Hájek-Kafka: **Troje prostná dorostenců Sokola Praž.** Kč 5.—.
P. Dobšinský: **Prostonárodní hry slovenské.** Kč 9.—.
K. J. Erben: **Prostonárodní české hry dětské.** Kč 6.—.
M. Fialová: **Prostná s hrami pro žákyně.** S 15 půdorysy. Kč 4.—.
Eugen Fridrich: **Rej šestibojů.** Pro 10—12 vyspěl. dor. neb **čl.** Kč 4.—.
B. Holečková: **Cvičení s vlajkou.** Pro 8 členek. Kč 4.—.
— **Cvičení se závoji.** Pro 8 dorostenek. S 5 půdorysy. **Cvičení s tyčemi.** Pro žákyně. Se 3 půdorysy. Kč 4.—.
— **Lesklé tyče (ženy). Rytmický valčík (ženy neb dorostenky). Hry s míčem (dorostenky). Zdobená švihadla (žákyně).** Kč 10.—.
— **Na nivách Marsu.** Taneční rej kostymní. Kč 16.—.
— **Na trávníčku (starší žákyně neb dorostenky).** — **Bubeníček (žákyně a žáci).** Dvě rejové hry pro tělocv. akademie. S 8 půd. Kč 4.—.
— **Pět tělocv. skladeb pro veř. vystoupení žen. odborů.** Věnečky (žák.). Švihadla (dor.). Kužele (čl.). Loutky žákyně. Prostná (čl.). Kč 8.—.
— **Polární sen.** Taneční scéna kostymní k rázu „Na sev. točnu". Kč 12.—.
— **Prostná s balonkem pro žákyně.** Kč 4.—.
— **Světový kongres Společnosti národů.** Taneční scéna kostymní. Kč 14.—.
— **V džungli.** Taneční rej kostymní. Kč 8.—.
— **Volby v pekle.** Taneční rej kostymní. Kč 8.—.
— **Z říše hmyzu.** Taneční rej kostymní. Kč 8.—.
— **Zimní pohádka lesa.** (Taneční rej pro žákyně a žáky.) Kč 4.—.
B. Hovorka: **Tělocvičná směs.** Pro 9 cvičenek. Kč 4.—.
Al. Chrz: **Práce-Statečnost-Svornost-Vítězství.** Skupiny čl. Kč 5.—.
V. Jetmar: **Devítice** (čl.) — Jar. Havel: **Cvičení se šavlí.** (8 čl.) Kč 4.—.
Václav Kadeřábek: **Soudobá cvičení dorostenců na bradlech nízkých. — Symbol. prostná. — Cvič. dorostenců s tyčemi v pěticích.** Kč 6.—.
M. Kadeřábková: **Hra s panenkami.** Pro nejmenší žákyně. — **Cvičení na 2 kladinách.** Pro 12 žákyň. S 5 půdorysy. Kč 5.—.
— **Sněhurky.** Rej devítice se sněhovými koulemi. Pro **dorostenky neb** členky. S 8 **půdorysy. Kč 5.—.**
Mir. Kavalír: **Různosti.** Pro sudý počet dorostenců. Kč 4.—.
M. Klimešová-Máchová: **V tajemných hlubinách oceánu.** Taneční rej kostymní pro šibřinky, akademie, divadla. Kč 12.—.
Dr. Mir. Klinger: **Útvarová prostná pro 6 mužů.** Kč 4.—.
Dr. Klinger-Kadeřábek-Novák: **Útvarná prostná pro 8 mužů.** Kč 5.—.
Prof. Ant. Kolovrátek: **Blaničtí rytíři.** Tělocvičná hra pro žáky. Kč 4.—.

(Pokračování.)

Prasátko:

Já mám ráda pokoj svatý,
hlídat může parohatý.
Lehnu si tam do té slámy.
Buďte rádi, že jsem s vámi.

(Lehne si na slámu v koutě.)

Kočka:

Drápky jsem si nabrousila,
hned mi vjela do nich síla.
Spáti budu na půl očka —
na peci, no vždyť jsem kočka!

Husa:

Když já schovám jednu nohu,
na té druhé spáti mohu!
V případě pak nějakém
ubráním se zobákem.

(Husa odejde stranou.)

Kachna:

I já tam, kde husa stojí,
složím žlutou peruť svoji.
Chráním se jen velkým křikem.
Kvákat bývá kachním zvykem.

(Postaví se vedle husy.)

Slepičky:

A my, malé slepičky,
čistokrevné perličky,
sedneme si pod lavici,
vajíčko nám po pravici.

(Odtáhnou lavici k peci, přikrčí se k lavici.)

Vajíčko:

Ne tak, milé tetičky,
čistokrevné perličky!
Nemohu být tolik smělé,
něb jsem jaksi nabubřelé.
Nevím, co se se mnou děje,
ale vím, že zle je, zle je!
Já si lehnu od všech dále.
Což pak, kdybych nenadále
prasklo a se rozbilo?

Celé bych vás zalilo!
Musím klid mít, tiše ležet,
ani vstávat, ani běžet,
málo mluvit, málo dýchat,
nezlobit se, ani kýchat!
Neužiji asi světa,
mohlo by být po mně veta!
Kdyby však se něco stalo,
byť by mne to život stálo,
nebudu se rozpakovat
život za vás obětovat.
Prasklo bych však při tom hned,
pomohlo bych naposled.

Kohout:

Není třeba míti strachu,
jdi spat klidně, milý brachu,
je nás na to tady dosti
vyhnat nevítané hosti.
Kde já budu, uvidíte,
až se k spánku uklidíte.

(Vajíčko si lehne na lavici.)

Kohout jde, vytáhne připravené prkno, položí je na stůl a na židli, aby vzniklo jakési bidýlko (může však vyskočiti jen na židlí). Ve světničce se sešeří, ale trochu světla býti musí. Kohout vylétne na bidýlko a zakokrhá.

Kohout:

Kykyryký, dobrou noc!

Všechna zvířátka:

Dobrou, dobrou, dobrou noc!

Každé se ozve tiše svým hláskem, t. j. kozel zamečí, beran zabečí, prasátko zachrochtá atd. Pak je chvíli ticho. Potom zvířátka chrápou, hlavně prasátko. V tom se otevře okno. U něho se objeví starý loupežník.

Starý loupežník:

Dobře jsem to provedl,
všechny jsem je podvedl.
Hrozby mé se ulekli,
do lesů se utekli.
Četníků se tedy báli!
To mne, chlapci, špatně znali!

Četníci, ti po mně pasou!
Beze mne, co tam s tou chasou!
Tak to moje chytrost chtěla,
teď mi padne kořist celá!

(Loupežník vlezl dovnitř, saná po stole, hledá peníze.)

Pes: (Skočí po loupežníkovi.)

Vr, vr, haf, haf, ham, ham, ham,
už tě držím, už tě mám,
na cucky tě roztrhám.

Loupežník: (lekne se)

Co se děje, kdo to je,
že mi nedá pokoje?
Honem, honem do slámy,
tam budu jak u mámy.

(Jde ke slámě, pes za ním, drží jej za nohu a vrčí.)

Prasátko: (vyběhne ze slámy)

Roch, roch, roch, roch, rochy, roch,
rozsápat bych tebe moh'.

Loupežník:

Jsou tu dravci divocí,
já se schovám za pecí.

(Leze za pec, prasátko a pes za ním.)

Kočka:

Mňau, mňau, fr, fr, ci, ci, ci,
kdo mě ruší za pecí?
Kdo dnes na peci chce spáti,
zdráv se odtud nevrátí!

(Škrábe a kouše loupežníka.)

Loupežník:

Achich, tam jsou škrabaníci!
Já si vlezu pod lavici.

(Shýbá se pod lavici.)

Slepičky:

Koko, koko,, kokoko!
Dej si pozor na oko!
Jiného nic nezaslouží,
proč nás tady, lotr, souží!?

Loupežník:

Kampak se mám podíti,
cožpak tu mám zemříti?
Zalezu tam v koutek šerý.
Co jsou to tu za příšery?

(Jde ke koutku, kde je husa a kachna.)

Zvířátka, t. j. pes, prasátko, kočka, slepičky za ním, každé křičí svým způsobem.)

Husa:

Ge, ge, ge, ge, loupežníci
pobíhají ve světnici.
Hoj, panáčky takové
zobáček můj rozklove!

Kachna:

Zrovna já tak, tak, tak, tak,
já jsem také dravý pták,
dravý pták jsem jako kat,
oči mu chci vyklovat.

Loupežník: (křičí a pere se se zvířátky)

Já se nedám, chci se prát,
musíte mi rychle dát
peníze ty, jak tu byly,
jestli je vám život milý!

(Pere se se zvířátky.)

Vajíčko: (Jde k loupežníkovi.)

Ještě, pane, já jsem tady!
Já ti povím o všem všady!

Loupežník:

Pověz rychle, kde je zlato,
nebo budeš pykat za to!

(Kohout slétne s bidla, klove loupežníka do hlavy.)

Kohout:

Kykyryky, kykyryky,
čert vem všechny loupežníky!

Vajíčko: (ke zvířátkům)

Od něho vám pomohu,
víc už dělat nemohu!

Vajíčko se nafukuje, pak za velké rány praskne. To jest, za jevištěm někdo vystřelí nebo bouchne nafouknutým papírovým pytlíkem. Při tom vajíčko roztrhne svůj oblek na patenty zapiatý a lehne na zem. Kozel, který dosud komicky spal u dveří, vyskočí.

Loupežník:

Ó, ten sirný zápach žravý!
To jsou z pekla čerti praví!
Rychle odtud, rychle ven,
vždyť jsem skoro zadušen!

Kozel:

Pomohu ti na nohy,
naberu tě na rohy.
Kdybych nebyl tvrdě spal,
ďas by si tě dávno vzal!

Kozel nabere ho na rohy a vyhodí ho ze dveří ven. Při tom u okna se objeví ostatní loupežníci.

Starý lupič: (od dveří křičí)

V chatě naší zlé jsou časy,
dostali ji pod moc ďasi!
Maso z těla trhají,
sirný zápach vrhají.
Nechoďte tam, kamarádi,
máte-li svůj život rádi!

(Loupežníci nahlížejí oknem dovnitř.)

Loupežníci:

Sirný zápach tady vane,
peklo je to nevítané,
čerti tu své rejdy tropí,
honem pryč, než nás se chopí.

(Utekou.)

Kozel:

Ti se hned tak nevrátí,
myslím, můžem dále spáti.

Kohout: (ke kozlovi)

Ty jsi tomu, kmotře, dal,
vždyť jsi celou vádu spal.

Kozel:

Je mi za to hanba, pane,
když se mi to někdy stane.
Kdybych, pane, mladý byl,
těžko bych se omluvil.
Jsem však přece kozel starý,
oči, uši jako z páry,

ale rohy pevné mám,
těmi ještě trkávám.

Kohout:

Dobře tedy, rozumím,
já zas trkat neumím.
(k vajíčku) Ale, co to, drazí? Zdá se,
vajíčko že nehýbá se.

—

(Všichni se sklánějí nad vajíčkem.)

Slepičky:

Ó, ty milý synovečku,
roztomilý pukavečku!
Mluvívals tak moudrá slova,
kéž bys ožil zase znova!

Kohout:

Statečné to vejce bylo,
vlastní život nasadilo,
by nás všechny zachránilo.
A to se mu podařilo!
Neboť, vězte, bez zápachu
neměl by z nás lupič strachu!

Vajíčko: (se tiše ozývá)

Ach, ach, ach, ach, rcete znova
uznalá ta vaše slova.

Slepičky:

Vajíčko žije!

(Všichni se shromáždí kolem vajíčka.)

Kohout:

Hrdino náš!

Všichni:

Vajíčko, ty dobré, zlaté,
zasluhuješ naší chvály
v míře vrchovaté.
O tvůj život jsme se báli,
hrdino náš,
tolik jsme si v srdcích přáli,
abychom ti díky vzdali
za tvou obět, hrdino náš!

Vajíčko: (tichým hláskem)

Díky, díky, díky, vám!
Poslyšte a posuďte!
Pro mne se už nermuťte,
nebudu-li mezi vámi.
Navraťte se domů sami.
Máte hodně dukátů,
potěšíte pantátu.

(Volně a lítostně.)

Vidím ve snu statek rodný.
Pantáta, ten už je hodný.
Kukaňka, hle, rozmilá,
kde mě mamka zrodila!
Všechno vidím, všechno znám,
poslední tu radost mám.
Na mne trochu vzpomínejte.
Ale nyní slib mi dejte,
že se domů vrátíte.
Trápení si zkrátíte.
Dojdou vám tu zásoby,
vyprázdní se nádoby.
Hospodář vás přijme rád.
Nebudete trpět hlad!

Všichni:

Rádi půjdem domů zpět,
tebe vezmem s sebou hned.
Budeme tě nositi,
nemusíš už choditi.

Vajíčko: (přerývaně)

Kéž — by — ste — mne s sebou — vzali,
doma u vrat pochovali!
Rov mi pěkný nasypejte,
nápis zlatý na něj dejte:
Neleží tu všelijaké
obyčejné vajíčko!
Kamarády zachránilo
jeho dobré srdíčko!

(Chvíli je ticho.)

Zvířátka: (plačky)
Vajíčko nás opustilo!
Kéž by raděj s námi žilo!
Poslechnem je ve všem všady,
užijeme jeho rady,
napíšeme, pochováme,
všecko věrně uděláme. (Pláčí.)

Slepičky: (Kapesníčky na očích, nahlas pláčí):
O, my tomu nevěříme,
do vody je ponoříme!
Vzkřísíme je cestou domů.
Nevěříme pořád tomu,
vajíčko že nemáme,
pochovat je nedáme!

Kohout: (dojatě)
Čest buď tobě, bratře rodný,
moudrý byls a tolik hodný,
důstojný i reka jména!
Vezměme ho na ramena,
donesem ho domů jemně,
kde je pro něj lehká země.

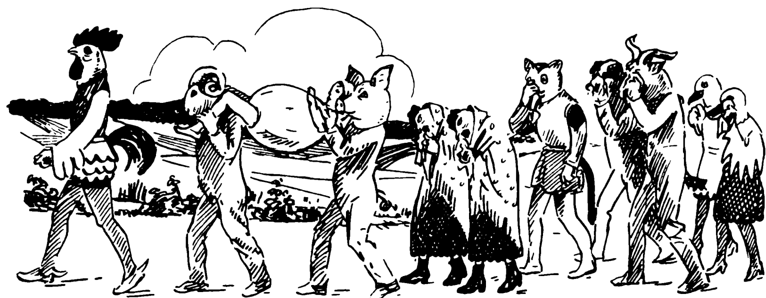
(Berou vajíčko na rameno a v průvodu je odnášejí. Nejdříve jdou slepičky, vzlykají, pak ostatní.)

Všichni: (při odchodu)
Rov mu pěkný nasypáme,
nad něj zlatý nápis dáme:
(zpívají*) „Neleží tu všelijaké,
obyčejné vajíčko,
kamarády zachránilo
jeho dobré srdíčko!“

(Obejdou pomalu v průvodu jeviště. Kráčejí volně, dle rytmu písně, až vyjdou ze dveří.)

OPONA.

*) Nápěv i s klavírním doprovodem obsažen je v sešitu K. Pospíšil „Láska, Bože, láska...“ Patnáct písniček v rázu prostonárodním Píseň č .11. „Až já půjdu jedenkráte...“ Vyšlo v „Besedních Pořadech“ Praha-Nusle II., Benešova tř. 76. n.)

III. jednání.

Jeviště jako v prvním jednání. Na jevišti hospodář, který stojí opodál a vyklepává si dýmku, dále hospodyně, nesoucí prázdnou ošatku.

Hospodář: (uvažuje)
Leccos jsem už zažil tady,
ale, že se dočkám zrady,
ba že i ten pes
ztratí se mi kdes,
to mi nejde do hlavy.
Vždyť on nebyl toulavý!

Hospodyně:
Kdyby jen ten pes,
ale co já dnes!
Ztratila se husička
i ta chovná kachnička,
též dvě nosné slepičky,
takto pravé perličky,
ba i kozel s beránkem,
s kočkou, naším mazánkem!
Kohout je pryč, vzácná rasa,
kde jen je ta všechna chasa?
Jak je jinak na dvoře,
když tam všechno krákoře!
Škoda je mých slepiček,
co mně nesly vajíček!
Teď mám prázdnou ošatku
jenom jako památku.

Hospodář:
Že by zloději to vzali?
A vždyť slípky nekdákaly! (ťukne se do čela)
(Důležitě.) Ale teď mi napadá,
že je to přec prorada!
Nech jen křiku, nechej nářku,
slyš mě, ženo, jářku, jářku,
jsou as velké převraty
také mezi zvířaty!

Hospodyně: (vrtí hlavou)
Cože pravíš, převraty
také mezi zvířaty?

Hospodář:
No ba! Asi schůzovali,
rokovali, hlasovali,
a pak, jak to bývá všady,
věděli si brzy rady.
Půjdem odtud, řekli asi,
jinde budou lepší časy!
Nebyli tu spokojeni.
Jinak už to asi není!

Hospodyně: (nedůvěřivě)
Že by i mé slepičky,
moje krásné perličky,
na té schůzi rokovaly
a snad také putovaly?

Hospodář: (slavnostně dýmku zvedne do výše)
Velká zrada byla tady!
(tišeji) Netrpěli snad tu hlady?
To přec u mne možno není,
nemám nouze o krmení.
Ale, možná, chtěli více,
než je chovným třeba píce.
(hlasitě) Je-li pravda, jak jsem řekl,
proč se mi dvůr rozutekl,
skálopevně věřím tomu,
že se všichni vrátí domů.
Nemají-li oči slepé,
uvidí, že doma lépe.

Hospodyně:

Ať už je to jakkoli,
podívám se do polí.
Třebas někde naříkají,
do dvora si netroufají.

(Hospodyně jde ke plotu a nahlíží ven. V tom je slyšeti v dáli zpěv. Je stále silnější, blíží se.)

Hospodyně: (radostně)

Hospodáři, věř už tomu,
všechno se nám vrací domů!
Husa, slípky, kohout v čele,
procesí to vskutku celé!

Hospodář: (hodně hlasitě)

Kéž se vrátí též můj pes.
Modré s nebe bych mu snes!
Otevř, matko, honem vrata,
ať ta chasa domů chvátá!

(Hospodyně otevře vrátka dokořán.)

Hospodář:

Zůstaňme stát někde stranou!
Jak pak začnou s přivítanou?

(Odejde opodál.)

Zviřátka: (zpívají*)

Nač jsme se tak plahočili,
nebylo to na nic!
Co jsme při tom zakusili
šarvátek a pranic!
Nejlépe žít na dvorečku
u korýtka v klidu,
raději mít slivky, břečku,
nežli louskat bídu!

(Zviřátka za zpěvu vejdou do vrat a na dvůr, obejdou dvůr a zastaví se před hospodářem.)

Kohout se skloní před hospodářem, ostatní zviřátka utvoří půlkruh kolem něho.)

*) Nápěv s klavírním doprovodem v sešitu K. Pospíšil „Láska, Bože, láska...“ Patnáct písniček v rázu prostonárodním. (Píseň č. 4. „Co jsem se jen načekala...“) Nakladatel. „Besed. Pořadů“.

Kohout:

Hospodáři, kykyrykýý!
Přijmi zpět své výletníky!
Prosíme tě v pokoře,
nech nás opět na dvoře!
Odpusť nám to poblouznění,
už jsme z něho vyléčeni!

Hospodář s hospodyní:

Vítáme vás zase zpátky!

Hospodyně:

Kde jste byli čas ten krátký?
Zůstanete jistě tady?

Hospodář:

Nebojím se nové zrady!

Pes: (padne k nohám hospodáři)

Veliteli, pane drahý,
hlídat chci zas tvoje prahy!
Výčitky jsem v sobě dusil
a co trýzně tím jsem zkusil!
Lásku k tobě, pane, mám,
věrnost vždy ti zachovám!

Hospodář: (dojatě sklání se ke psu a hladí jej)

Pejsku můj, já vítám tebe,
už jsem řek', že modré s nebe
za věrnost ti dám!
Jen když tebe zase mám!

Slepičky: (jdou k hospodyni)

Kokokoko, paňmaminko,
prosíme tě o semínko,
o hnízdečko v kukani
pro to naše kdákání!

Hospodyně:

Zdrávy jste se vrátily!
Proč jste se jen ztratily?
Zbyla mi než památka:
prázdná po vás ošatka!
Kukaň pro vás uchystám,
podkladeček do ní dám!

Všechna zvířátka:

Radujme se, zvířata!
Odpustil nám pantáta
se svou paní hospodyní!
Dík vám za to dobrodiní!

Hospodář:

Ano, je vám odpuštěno,
viď, má hodná, dobrá ženo!
Obavy jsem vyřkl tady,
že snad trpěli jste hlady!
Je to pravda nebo není?

Kohout: (smutně)

Inu proto, pro krmení!
Už se, pane, už se stalo,
zdálo se nám stravy málo.
Hladu jsme však neměli,
jen jsme otrub nechtěli!
Chtěli jsme mít lepší bytí,
veselejší živobytí!
(tišeji) Ale co jsme zažili,
zdraví, času zmařili!
Daleko jsme v lese zašli,
a tam malou chatu našli.
Bydleli v ní loupežníci.
Vpadli jsme tam okenicí.
Oni se nás ulekli,
do lesa hned utekli.
Peníze tam nechali,
my je vzali, schovali,
a teď vám je neseme.
Nic už z toho nechceme,
jenom chceme tady býti
a mít skromné živobytí.
Přijmi pane dukáty!

Hospodář:

Jsem tak nějak dojatý...
Nevím, mám-li si to vzít,
nechtěl bych vás ošidit.

Všechna zvířátka:

Vezmi, pane, vždyť jsi náš,
starý, dobrý hospodář!

Hospodář:

Díky tedy, díky vám!
Slib vám za to tady dám:
Dobře se mít budete,
jídla, pití, co chcete!

Chodí okolo zvířátek a hladí je. Zvířátka svým hlasem pobrukují spokojeně. Dojde až k vajíčku, zarazí se, vezme je před sebe, hledí na ně a pak řekne):

Hospodář:

Snad to není nakonec
vyhozený pukavec?

Všechna zvířátka: (zpívají)

Není to jen všelijaké,
obyčejné vajíčko,
kamarády zachránilo
jeho dobré srdíčko!

Vajíčko:

Bylo jsem kdys pukavec,
ale teď jsem fukavec!
Když šli na nás loupežníci,
vybuchlo jsem ve světnici.
Oni křikli: Čert je tady!
Oheň, síra, páchne všady!
Mně se zdálo v zlé té době,
že jsem jednou nohou v hrobě.
Leželo jsem ve mdlobách
s velkou ranou v útrobách.
Kamarádi vzali mě,
na ramenou nesli mě,
a já prosil kamarády
o pohřbení zrovna tady.
Bylo bych tu v hrobě spalo,
ale, co se, pane, stalo!
Tuhle moje tetičky,
kropenaté perličky,

do vody mne vložily,
aby prý mne vzkřísily.
A pak všichni, co jich tady,
vzali si mne do parády,
mastili a kropili,
potom se mně chopili,
na nohy mně pomohli,
víc už dělat nemohli! (Oddychne si.)
Mne ta lázeň vzkřísila,
v tělo vjela posila.
Nějak se mi ulevilo,
břicho se mi vyplavilo.
A teď jsem tak lehounké
jako chmýří hebounké. (Poskakuje si.)
Teď se nesu jako z pěny,
jenom, že mám uražený
kousíček své čepičky.
Viďte, milé slepičky! **(Kývají hlavou.)**
Nebýt jejich lásky věrné,
spalo jsem dnes v zemi černé.

Hospodyně:

Pojď blíž ke mně, vajíčko,
pojď na moje srdíčko!
Nebudeš už vejce skromné,
nebude ti žádné rovné.
Kraslice se z tebe stane,
budeš celé malované!
Pojďme rychle, bude chvat,
hned tě budu malovat!

Kočka: (běží za hospodyní):

Mňau, mňau, mňau, mňau, milostpaní,
mějte se mnou slitování!
Nebudu chtít smetanu,
jen když u vás zůstanu!

Hospodyně:

Pojď jen, milá Micičko,
mourovatá kočičko!

Hospodář:

Lásce zvířat porozumí,
jen kdo s nimi jednat umí.
To jsou praví hospodáři!
Jiným se to nepodaří!
Nikdy nesmí láska schladnout
mezi lidmi, mezi tvory,
jenom srdcem dá se vládnout,
jenom srdcem řešit spory!
Nedejme si lásku vzíti,
bez ní vadne každé žití!

Všichni: (zpívají píseň č. 1. z uvedené sbírky Pospíšilovy.)

Láska, Bože, láska,
nad ni v světě není,
bez ní nemožno je
srdce potěšení.
I když vezmou všecko
a jen láska zbude,
přece i ten život
potom těšit bude.
A když vezmou lásku,
srdce umře želem
a pak nepotěší nikdo
v světě celém!

Po dozpívání vběhne na scénu vajíčko — již jako kraslice — a tančí sólový taneček.*) Zvířátka pak nakonec tančí okolo něho. S vajíčkem na scénu vběhne i hospodyně a za ní kočka.

Opona.

KONEC.

---

*) J. Kutina: Taneček kraslice — Tance zvířátek. Viz následující sešit „Besedních Pořadů“ (XXIII. 4.)

(Pokračování.)

Nato král děkuje Honzovi, že království zbavil zlé příšery a dává mu v odměnu hojně pokladů. Své podzemní království pak v uznání za Honzovu pomoc otevírá lidem, aby i oni se mohli z přírodních krás těšiti.

Marie Máchová-Klimešová:

V tajemných hlubinách oceánu.

Obsaženy jsou tyto tance: chaluh, korálů, mušlí, krabů, pavouků, sasanek, lastur, koníčků, vlnek, řas, rybiček, medus, hvězdic, víl, trávy, perly a lovce perel, chodský tanec.

Obsah scény: Hrdě, vznešeně stojí přepychová loď „Zanton" v přístavu, aby zanedlouho dovezla cestující různých národností do krajin zámořských. Bezstarostno, veselo je na palubě, kdy kotvy se zdvihají, kdy vane příjemný větérek a vlnky hravě dorážejí na stěny korábu. Jiné však jsou záměry v říši podmořské. Tatíček Oceán nařizuje rozběsniti moře. Zakrátko „Zanton" vysílá zoufalé S. O. S. Loď ztroskotá a obrovské vlny smetou vrak do hlubiny. Tam dole pořádá tatíček Oceán na počest potopených slavnost... Za scénou zaznívá zpěv mořských víl a rusalek. Na jeviště vbíhají ráčátka, hvězdičky, koníčkové atd., doprovázeni chaluhami, medusami, sasankami, lasturami, řasami, vlnkami a pod. Nemotorná těla krabů a pavouků povalují se líně, zlaté a stříbrné rybičky plují zástupem. Slavnostní fanfáry oznamují blízký příjezd vladařův. V zápětí vjíždí v průvodu družiny vozíček, tažený zlatými rybkami; na něm absolutní vládce, tatíček Oceán, a po jeho boku skvostná perla. Průvod stane a hlasatel pokorně oznamuje, že se podařilo dnešního dne potopiti bohatou loď a žádá tatíčka, aby uvítal potopené trosečníky a slavnost zahájil. Rozvíří se tanec všech mořských živočichů a mořské květeny, chaluch, korálů, mušlí, krabů, pavouků, sasanek, lastur, koníčků, vlnek, řas, rybiček, medus, hvězdic, víl, trávy atd. Fanfáry za scénou oznamují něco nezvykle zvláštního. Mezi trosečníky jsou nějací lidé až prý z Čech a žádají o přijetí, aby se mohli před vladařem producírovati. Vodník vděčně vzpomíná zlatých časů, kdy ještě vladařil tam daleko v Čechách na rybníce. Tatíček Oceán svolí a následuje chodský tanec s doprovodem dud a houslí. Vladař pokyvuje spokojeně hlavou a velké finale všech ukončuje slavnost.

Božena Holečková:

Světový kongres Společnosti národů.

Obsaženy jsou tance: Holanďanek, Angličanů, Angličanek, Španělek, Číňanů (tančí ženy), bajader, Italů a Italek, Indiánů, Guinejců, Černochů, mušketýrů a jich dam.

Obsah scény: Z dalekých zemí přišli hosté, aby položili první základy k věčnému pokoji a míru, a vypili s námi pohár čisté radosti. Nejvyšší obřadník má plnou hlavu starostí, aby hosty důstojně uvítal a velkolepou slavnost netušeného dosahu podle pro-

gramu náležitě zahájil. Tak tak, že skončí poslední přípravy, když pestrobarevný průvod kongresových účastníků vchází za zvuků mohutných fanfár. Hrdí synové Albionu jsou v čele; musí býti první, aby nebyla porušena dávnověká tradice, Obřadník vítá hosty sladkou hudbou vlídných slov, ti pak pořadem vyřizují rytmické pozdravy svých rodných krajů. Po anglických lordech a jejich moderně štíhlých průvodkyních přichází známá u nás čtveřice udatných mušketýrů, které nám s něhyplnou družinou poslala sesterská Francie. Jsou tu všichni čtyři: robustní Porthos, ušlechtilý Athos, zchytralý Aramis i učelivý jejich odchovanec, bohatýrský d'Artagnan. Jejich dámy jsou z dvořanské družiny krasavice královny Anny. Ze španělských luhů zavítala sem čarokrásná Carmen se svým toreadorem a skupinou černookých podloudnic. Ze žírných krajů holandských přišla půvabná družina venkovanek; přes svou starou známost z povídek a genrových obrázků jsou dosud v rozkvětu radostného mládí. Dobrou známou jest u nás též italská Colombina se svým nešťastným paňácou, který z úcty ke kongresu i Masopustu upustí dnes ve své hře od tragického závěru a zakončí ji smírným souzvukem radostného veselí, k plnému uspokojení svého malebného publika. Z dálných končin Orientu je tu delegace Číňanek. Z Indie přijel k nám známý Maharadža s družinou bajadérek i svým miláčkem. Velká Oceanie poslala četu svých hnědých synů, černé plémě je zastoupeno dětmi střední Afriky. Hrdinové „indiánek“ a Mayových románů zastupují Ameriku; nelekli se svízelné cesty ani klimatické proměny, aby pod ochranou Masopustu vykouřili s námi kalumet míru. Jsou všichni opojeni svrchovaně vlídným přijetím svých hostitelů a vítají radostně chvíli Velkého Smíření, která nám pro nejbližší budoucnost otevírá mnohoslibné výhledy.

Božena Holečková:

Polární sen.

Obsaženy jsou tance: polka námořníků, tanec medvědů, valčík racků, rej malých sněhových vloček, kvapík velkých sněhových vloček, tanec sněhových koulí, valčík hvězd s Polárkou, společná rej.

Obsah scény: Tam kdesi na severu, v říši Bílé Smrti uvázla loď výpravy k severní točně. Po nesmírných útrapách ocitli se plavci v kraji za polárním kruhem, ale steré námahy a překážky nezdolaly jejich mužnou odvahu a neumenšují nikterak sílu a vzlet jejich ducha. Vesele rozbíjejí tábor na ledových pláních a zpěvem a tancem kolem ohně oslavují svatost svého ideálu. Znaveni uléhají ke spánku a v horečném snu oživuje pustý kraj kolem nich. Ledoví medvědi vylézají ze svých doupat a v údivu vítají nevídané hosty. Obrovští rackové poletují nad ledovými krami a provádějí ladné produkce svého letu. Ale i mrtvé předměty nabývají života. Sněhové koule baví se půvabnou hrou svých tanců a průsvitné rampouchy oživují sen polární noci. Sněhové vločky vpadají v jejich rej a v skotačivém tanci pokrývají vše bílým ná-

sypem. Vítr se zvedá. Vločky houstnou, polární bouře rozpoutává svou živelnou hrůzu. Šílený tanec závějí zmítá vším krajem. Bouře se znenáhla klidní, vítr uléhá a nad obzor vystupuje polární slunce ve své rudé nádheře. Pak první hvězdy vedou svůj třpytivý tanec, po němž skvělá Polárka vystupuje ve svém majestátu, přijímajíc ode všech hold své kráse a velebnému půvabu. Plavci procitají. Čarovná vidina ztrácí se v mlhách skutečna, ale je vzpruhou k novému úsilí a novým bojům: „Za vidin stopou žářivou nechť plachty výš se pnou a dmou! Haló! Haló! Jen dál a dál, kde svatým ohněm plane ideál!“

Božena Holečková:

Volby v pekle.

Obsaženy jsou tyto tance: kvapík čertic, tanec čertů, valčík duší, tanec vojska, bubeníků atd.

Obsah scény: Velký kníže pekel zahleděl se na zemi a viděl zemi, v níž se mu dobře zalíbilo. Viděl v ní pilný, pracovitý lid, který v nedlouhé době vynesl vlast svou z bídy a ponížení na výši, hodnou vší úcty. Nejsa v jádru svém tak zlý, jak ho dávná tradice vyličuje, měl Satan z toho pokroku radost, zato se zle mračil na ty, kteří, byvše povoláni ke správě věcí tohoto lidu, nepěkně si vedli. Poslal tedy pro ně své kopiníky, aby, přivedeni před jeho trůn, vzali svou odplatu z ruky jeho, když si na „braní z ruky“ tak uvykli. A tak, když na pekelném hracím orloji odbila dvanáctá, nadešla chvíle spravedlivé exekuce. Ta provádí se okázale, s velkou obřadností, a všichni obyvatelé Temna mají na ní účast. Jsou tu topiči, pekelná hudba, kopiníci, Satan se svou stráží, nezvedená mládež, čertice, čerti; ba i duše zatracených jdou se, ač nerady, podívati na pekelnou popravu. A tak po předepsaných obřadech mizí v útrobách kotle všichni politici z výčepu, demagogové, vydřiduši, úplatkáři, prostého lidu svůdci, všichni, kteří se místo poctivé práce pro lepší příští svého pokolení vrhli na úmyslné matení pojmů, zatlačování pravdy a nízké hamižnictví.

Božena Holečková:

Na nivách Marsu.

Obsaženy jsou tyto tance: hvězdářů, venkovanek, menuet dvorních dam, tanec rytířů, pochod vojáčků, tanec planet.

Obsah scény: V paláci Martově koná se slavnost na uvítání přiblížení se Země k Marsu. Za červené záře vystoupí herold, který prologem oznámí shromážděnému lidu program slavnosti. Po prologu vejde Martův průvod: V čele heroldi se zlatými troubami, za nimi Musy, Mars v plné zbroji na zlatém voze, taženém dvěma měsíci, se skupinou svých bojovníků, za ním dvorní dámy, posléze lid marťanský (venkovanky). Vše se chystá k oslavě chvíle, kdy se Země přiblíží Marsu. Slavnost zahájena je tancem

Mus, po něm následuje tanec hvězdářů, polka venkovanek, zápas rytířů, menuet dvorních dam a cvičení marťanského vojska. Planetární soustavu sluneční znázorňuje tanec osmi planet: Merkura, Venuše, Země, Marsu, Jupitera, Saturna, Urana, Neptuna. Astronom, pozorující dalekohledem Vesmír, dává znamení, že se Země blíží. Marťané usedají, hudba tichne, astronom veršem pronáší své pozorování. Lid vstává, pozdravuje Zemi i Pozemšťany živou rejí, po které průvodem odchází.

Božena Holečková:

V džungli.

Obsaženy jsou tyto tance: orchidejí, tropických motýlů, kolibříků, rajek, papoušků, opic, slunce s paprsky, solo modré rajky, měsíce atd.

Obsah scény: Vlahá noc v tropické džungli chýlí se ke konci. Dravci, spokojeni úspěchy dnešní noci, zalezli do svých doupat. Trvajícího dosud temna použije houf opic, seskáčí se stromů a oddají se laškování, pouze opičímu národu vlastnímu. Na východě objeví se prvá ranní zoře, věštící nastávající den. Opice ustávají ve hrách a prchají do úkrytů. Paprsky slunečními probuzené orchideje přivábí svou opojnou vůní hejno pestrých papoušků i různobarevných motýlů, kteří radost svoji z nového dne projevují dovádivými reji. Zlákáni jásotem, přilétají kolibříci s rajkami a připojují se k veselícím se druhům. Opičí národ, který pozoroval z ukrytu tuto radost ze života, náhlým vpádem přeruší reje, rozežene opeřence, opanuje pole a oddá se tanci po svém způsobu. V tom zjeví se modrá rajka — miláček džungle. Divý tanec ustane, vše ztichne a přihlíží ladným pohybům tančící rajky. Pouze opičák-šašek odváží se napodobiti pitvorným způsobem tanec. Ostatní rajky, zlákány modrou rajkou, zúčastní se rovněž tance a svedou ostatní diváky, aby společným vířením projevili radost nad krásou své kouzlem opředené domoviny. Když veselí vyvrcholilo, nestálý opičí národ opět náhle přerušuje bujnou zábavu, tančící všichni prchají, pouze modrá rajka jim uniká a po vítězném odchodu opic loučí se s usínajícími orchidejemi, až sama též unavena usne. Vycházející měsíc svým stříbrným svitem uspává tiše šeptající les a opět vlahá noc, plná kouzel a bájí, ovíjí svojí měkkou náručí tropickou džungli...

Božena Holečková:

Z říše hmyzu.

Obsaženy jsou tyto tance: běláskú, žluťásků, otakárků, baboček, můr, vos, vážek, svatojánských mušek, muchomůrek, jepic, sólo motýla (Vesny), lučních koníků, cvrčků, pavouků, čmeláků atd.

Obsah scény: Začíná se dobou rozpuku, kdy horské bystřiny spěchají do procitlých údolí, kde vypravují žlutým petrklíčům

a bílým sasankám, že se Vesna blíží. Přichází čvrček-klarinetista, za ním poskakují ostatní cvrčkové, mající své nástroje hudební na zádech. Usednou na mez a počnou laditi své nástroje; ladění přechází v jarní píseň, vždyť se zvolna blíží pestrobarevný zástup květů: pampeliška, sasanka, planá růže, petrklíč, kopretina, chrpa, vlčí mák, čekanka a tančí v tichém odevzdání svoji gavottu. Barevný rej jejich zvábí roj bělásků a žluťásků, kteří po nich sladkým valčíkem vzdávají hold slunci. Za nimi babočky rozvinují sametová křídla svá, poté dovádiví otakárkové v hlučném reji chlubí se svojí barevnou nádherou. Jejich tanec přivábí nazpět babočky, které zatím s ostatními motýli, přeletujíce s květiny na květinu, laškují spolu a opájejí se vůní půvabných květů. Společný rej rozvíří skvělou harmonií barev a tónů jarního dne, znenáhla usínajícího. Nastává letní večer. Ticho snáší se nad krajem, jen švitor ptačí rozvlní chvílemi tajuplnou tiš. Znavení motýli prchají fialovým stínům večera a v objetí usínají v růžových vzpomínkách jarního dne. Z lesní šeři vystupují rudohlavé muchomůrky, ze stínů korun vylétají můry, za nimi zelené vážky nastupují rej a po nich svatojanské mušky světélkují hlubokým šerem. Tklivý valčík jepic dojímá svým tichým smutkem, svou kratičkou touhou po světle. Přichází podzim. V korunách rdí se růžová líčka dozrálého ovoce. Vosy a čmeláci živým kvapíkem oslavují sladké hody své. Ale je to poslední projev života. Příroda tichne a zmírá. Šediví pavouci opřádají vše mlčky svými sítěmi. Zatím v lůně matky země klíčí nový život. Na zlatém voze přijíždí Vesna, nové mládí tvorstva všeho, a strhnuvši svůj šedý obal, vylétá jako svěží a krásný — motýlek. V hlučném reji oslavují všichni příchod nového života.

M. Liptovský:

„Slet v pekle."

Obsaženy jsou tyto tance: Taneční rej šátečková (čertice) — Rej s tamburinami (čertice druhé) — Rej rohovnická (sokolští borci).

Obsah scény: Úvod: Při objevení Ameriky nalezeny na půdě nynějšího Mexika trosky dávné kultury — kultury Aztéků. Jejich vlast kvetla kdysi plným životem, zdravým a silným — jako Hellas, dokud tělesná cvičení udržovala neumírající svěžest pro všechen projev životní. V těch dobách shromažďoval se národ Aztécký ke svým olympiím do Aztéziapole a tam před očima jeho o prostý věnec vavřínový závodili, kdož byli výkvětem Aztézie. — Když pak nákaza rozmařilosti uvrhla Aztéky v područí dobyvatele, tělesná cvičení měla povznésti opět hodnotu národa a zprostiti Aztézii posléze i jha. Osnování intrik proti svobodě Aztézie (Čechie) osvětlí rušný děj v podsvětí.

Děj v podsvětí: V pekle není zle. Tři slavnosti jsou pořádány denně, aby se při nich dobře vytrávilo a po nich hodně jedlo. Tomuto blahobytnictví hrozí však nebezpečí. V Aztéziapoli

koná se slet. Přítomný Satanův vyslanec, nadšen nádherným divadlem, telefonuje do pekla, že i doma musí býti něco podobného uspořádáno. K účasti slibuje pozvati světoznámé Murinské družstvo (nejlepší z aztéckých). V pekle zděšení. To družstvo, před nímž se třese prostý pekelňan právě tak, jako ministrpresident, králův pobočník i Satan sám — to družstvo se do pekla nesmí dostati. Spíše každé jiné, jen ne Murinské! Babka pekelná zosnuje plán na odvrácení nebezpečí. Satan jí půjčí kouzelný plášť a babka se rozletí do světa. Nese s sebou mrtvolu aztécké Trpělivosti, která v pekle měla býti zmladěna, ale při zmlazovacím procesu v aparátu zemřela. Odevzdá ji jako dárek na policejním ředitelství v Aztéziapoli, jež pomůže v odvděk babce zajmouti šest Aztéků, kteří v pekle zastoupiti mají Murinské. Ale nad peklo se vztáhla mocnější ruka. Čaroděj! Mávne hůlkou — a Satanův vyslanec ocitá se uvězněn v lahvičce. Stejný osud stihne pekelnou babku. I do pekla se čaroděj vplíží a v pekle samém peklo zažehná. Je to moc! Ale kdo s čarami zachází, čarami schází. Kouzelný mlýnek — pekelná babka. Proč by si ji čaroděj nepřemleľ na mladičkou? Není však babka jako babka. Tato šereda, to byla do horoucích pekel zakletá aztécká Svoboda. Rozkochaný čaroděj svou zapomětlivost zle odpykal: Nad čarami rozpadávajícího se mlýnku, kde vzala za své aztécká Trpělivost, vztyčuje se zářící postava aztézké Svobody. Čaroděj kácí se mrtev — peklo se rozpadává... **Poznámka: „Slet v pekle“** propadl v r. 1912 rakouské konfiskaci, neboť původně dotýkal se nezakrytě českých poměrů. Čechové (Aztékové), Sokolové (přebornické družstvo Turinské), Praha (Aztéziapol), c. k. policejní ředitelství v Praze, následník trůnu pekelského (vyslanec), česká Trpělivost a česká Svoboda při lehce srozumitelné allegorii pekla, to bylo tehdy ohromnou opovážlivostí. Dnes ovšem, bohudík, lze scénu provésti i bez aztéckého přistrojení.

M. Liptovský:

V boj za naše hory!

Obsaženy jsou tance: Rej skřítků — Rej víl — Tanec dvou mědvědů s cikánem.

Obsah scény: Na lesní mýtině horského vrcholu stanuli dva turisti. Oba zaujati jsou krásou pod nimi se rozkládající Šumavy. První turista, Sokol, trpce nese, že ten kraj, odjakživa nám patřící, osazen je živlem cizím, přistěhovalým. Naše důvěřivost a měkkost povahy zavinila, že cizinec nás vytlačil. Nás nepřítel snadno obelstí a uvede na scestí. Stačí, aby se v dědině usadil lichvářský krčmář — a kořaleční mor i lichva přivedou sousedy na mizinu. Zadlužené usedlosti dá lichvář do dražby — a cizinec osazuje nové posice... Stmívá se. Turisti spěchají, aby je tma nepřekvapila v horách. Zjevuje se trpaslík Světan. Toulal se dlouho po světě a zasesklo se mu již po šumavském domovu. Přivolává své druhy a radostné shledání oslavuje se trpasličí hymnou. Rej skřítků pře-

ruší hlas kukačky. Skřítkové se rozprchnou. Objevují se dva vydřiduchové krčmáři, jež kukačka v lese zavedla. Skřítkové vylezou z úkrytů. Lichváři jsou arci překvapeni, ale brzy se vzpamatují a vtipkují posměšně. Urazí Světana, jsou přimrazeni a neujdou soudu samotné kněžny. Průvod kněžnin z víl a skřítků se objevuje. Šumavěna usedá a víly provádějí rej. Světan přivádí oba turisty, kteří ve tmě v horách zabloudili. Oba přednášejí svá přání. Druhý turista ztratil v kterési horské vísce srdce. Šumavěna vyléčí jeho chorobu šumnou děvou, s níž milý turista v příhodném okamžiku zmizí. Turista-Sokol nežádá splnění malicherného přání. Čas je vážný — osobní štěstí dlužno obětovati. Rodný kraj nám cizák zabírá, hrnou se útrapy, pod nimiž lid náš klesá a malomyslní. Tomuto lidu je třeba příkladu statečnosti a obětavosti, aby přesvědčen o svém právu, trval na něm a bil se za ně. Takovým příkladem předcházeti chce turista-Sokol. Má k tomu požehnání kněžnino. Po vykonané životní povinnosti nalezne posléze i on své osobní štěstí — v náručí osvobozené půdy.. Dochází na přimrazené vydřiduchy. Jsou zakleti v medvědy a cikán s kouzelnou píšťalkou odvádí si je, aby mu ve světě vydělávali kejklemi živobytí.

Jan Kutina:

Koloniální výstava v Paříži.

„Mesdames! Messieurs! Hle, Paříž zdraví vás, Paříž, město světla, Paříž plná krás. S radostí vás vítá v branách výstavy, poučí vás ráda a i pobaví. Ukáže vám práci generací svých, bohatost a velkost osad zámořských. Exposition colonial vítá vás, jen pojďte dál... !“

Uzříte jedinečnou manifestaci, jaká kdy byla vytvořena pro annály Historie. Spatříte důkaz, že pro civilisaci jsou jiná pole činnosti než pole bitevní, že národy dvacátého století mohou soupeřiti loyálně a ušlechtile v dílech míru a pokroku. To vám řekne ten soubor paláců a pavilonů, rozsetých mezi trávníky, houštinami a mýtinkami, tvořící velkolepou vidinu, třpytící se za dne ve slunci a večer v pohádkovém osvětlení. Soubor paláců a pavilonů nejrozmanitějších slohů a nejrůznější výstavnosti, tak jako rozmanité jsou kultury zde zastoupené.

Hle, tam prostorná chýše na kůlech domorodců tahitských, ostrovanů dálné Oceánie. Sestrojena z kmenů kokosovníků, z bambusu a rákosu, krytá listy pandanovými, zajímá svou prostotou a přirozeností a vyvolává vzpomínky na chýši sladké Rarahu, opěvané Piernem Lotim. Jakým kontrastem oproti této tahitské chýši působí ohromný palác Indočíny, slavný Temple d' Angkor-Vat, plod směsi umění hinduského a staročínského! V přesné reprodukci originálu, nalézajícího se v Cambodži, zjevuje se jako ohromný dokument, svědčící o velké minulosti asijské pevniny. Při něm tušíme maně blízkost božských bayader v extási jejich obřadních tanců k poctě

velkého Višnu. Chrám, representující skvěle Indočínu (souhrn pěti zemí: Conchinchine, Tonkin, Cambodge, Annam, Laos), charakterisuje podivuhodný kout světa, z něhož utkví nám v paměti navždy skvělé a slavné tanečnice kambodžské s jich půvabnými tanci.

A tak mohli bychom srovnávati dále a vyjmenovati všechny ty kolonie francouzské, obsáhnuvší dvanáct milionů čtverečních kilometrů s šedesáti miliony obyvatel! Přelétli bychom při tom všechny díly světa od Oceánie, Nové Kaledonie a Indočíny, od Syrie, Libanu, Cheik-Saidu přes Somalsko a Madagaskar, přes rovníkovou a západní Afriku s Kamerunem, Togem, Sudanem atd. k severním africkým državám Alžíru, Maroku a Tunisu, a zalétli bychom přes Atlantický oceán na americkou Guyanu a ostrovy Saint Pierre a Miquelon, Martinique a Quadeloupe. Vystřídali bychom všechna lidská plemena, rudé, hnědé, žluté, černé i bílé. Jak velkorysou jeví se tato koloniální organisace Francie, jak hodnou studií a obdivu! Ale vedle skvělých výsledků práce samotné Francie nalézáme na výstavě i loyální účast řady jiných národů: Holanďanů (spravujících 2 miliony čtverečních kilometrů svých kolonií, oživených 52 mi iony obyvatel), Portugalců (2½ mil. km² s 15½ mil. obyvatel.) Američanů (1.8 mil. km² s 12 mil. obyv.), Italů (2 mil. km² s 2 mil. obyv.), Španělů (⅓ mil. km² s 1 mil. obyv.), Japonců (⅓ mil. km² s 24 mil. obyv.). Návštěvníci výstavy budou míti dojem cesty kolem světa, uskutečněné v jediném dnu. Na této cestě uspokojí svou touhu po exotismu, poznají vzdálené kraje a všechny rasy, zalidňující zemi, všechny civilisace, nejdávnější i nové. Poznají způsob života všech ras, jejich mravy, zvyky, hry i práci. Uzří bohatství, objevená v krajích málo známých a postavená k užitku všemu lidstvu.

Kolik poznatků, kolik poučení, kolik překvapení — a kolik únavy! Ale ani tu návštěvník nebude si moci stěžovati. Příjemný odpočinek přinese noční stavnost pohádkového osvětlení.

> „Vždyť je Paříž zvyklá roztomilou být, hostům z dálných krajů, chce se zavděčit! Že se ráda směje, že i ráda zpívá, že i ráda tančí, milá hostům bývá.“

Proto vítá vás i také Moulin Rouge, symbol veselé, bavící se Paříže s družinou svých skvělých girls, a ve svorné snaze zpříjemní vám odpočinek i synové pouště, Beduini, slavné tanečnice kambodžské, vždy roztomilé dcery Japanu, dokonce i kvítek Havaje, temperamentní černé děvuchy z Kamerunu a zvláště početné veselé potomstvo holandských mořeplavců.

A nyní pozor! Vy všichni, kdož budete účastni těchto projevů družnosti a laskavosti a domovské právo máte v prostoru od Šumavy k Tatrám, nezmeškejte příležitosti, využijte povznesené nálady a zamluvte tam nějaký ten milion čtverečních kilometrů pro budoucí kolonie naší vlasti československé!

(Další scény následují.)

K. Kordík: **Prostná pro 6 žáků a prostná pro 10 žáků.** Kč 5.—.
Jan Kutina: **Beseda tělocvičných rejí a skupin.** (12 cvičebních čísel pro oboje žactvo, dorost a členstvo.) IV. vydání. Kč 16.—.
— **Cvičení společná s kopími.** Pro členy neb dorostence. Kč 14.—.
— **Dú Valaši, dú...** Žertovná hra rejová se zpěvem. Pro žáky. Kč 5.—.
— **Furiant.** Taneční rej na národní písně. Kč 4.—.
— **Rej andílků.** Pro 8 žákyň. S 32 půdorysy. — **Rej sněžných skřítků.** Pro 6 žáků a 6 žákyň. S 32 půdorysy. Kč 8.—.
— **Rej diskobolů.** Pro 6 borců. S 9 půdor. a 2 obraz. tab. Kč 6.—.
— **Rej kopiníků.** (Pro 12 dorostenců neb členů.) S 48 půd. Kč 10.—.
— **Rej poklusová s vložkou valčíkovou.** (Rej rusalek.) Pro 8 cvičenek (členek neb dorostenek). S 50 půdorysy. IV. vydání Kč 8.—.
— **Rej s guirlandou.** Pro 15 členek neb dorost. S 16 půdor. Kč 6.—.
— **Rej taneční.** (Šátečková.) Pro 6 cvičenek. 16. obr. IV. vyd. Kč 8.—.
— **Útvarová prostná pro 9 dorostenek.** S prvky orientálních tanců. Kč 6.—.
— **Večer na lesní mýtině.** Tělocvičná scéna kostymní pro žactvo. Kč 6.—.
Fr. Lachman: **Naše písně.** Tělocvičná scéna se zpěvy. Pro žáky. —
— **Útvarová prostná pro žáky.** Kč 5.—.
M. Liptovský: **Sirotek.** (Elegie z doby světové války.) Vzpomínková scéna prostonárodní se zpěvy a tanci. S 6 tab. obrazů scén. Kč 7.—.
Slet v pekle. Scéna se zpěvy a tanci čertů a čertic. II. vyd. Kč 4.—.
— **Boj za naše hory!** Scéna se zpěvy a tanci vil a skřítků. II. vyd. Kč 4.—.
Prof. Emil Loubal: **Dvanáct rejových tanečků.** Pro žákyně. Kč 9.—.
— **Půvaby roku.** Pro 13 dospělých žákyň neb dorostenek. Kč 8.—.
Božena Němcová: **České hry dětské.** Kč 4.—.
A. Očenášek: **Rytmické hry dětské.** Díl I. S 11 fot. a 45 kresbami. Kč 8.—.
— **Rytmický valčík** č. 2. Pro sólovou cvičenku, dvojici, trojici, čtveřici nebo sedmici. S 26 kresbami. Kč 4—.
— **Rytmický valčík č. 3.** S 55 kresbami V. Pergla. Kč 4.—.
— **Rytmický valčík** č. 4. S 32 kresbami V. Pergla. Kč 4.—.
A. Očenášek-B. Holečková: **Polednice, Obžínky a jiné rytmické výjevy.** (Ze sletové scény „Kde domov můj?“) Kč 8.—.
Jos. Regner-Jan Tomeš-K. Oselka: **Spol. cvič. pro žactvo a dorost.** Kč 7.—.
J. Roch-V. Černovský-B. Hovorka: **Čtvera prostná Sokola rokycanského.** Pro muže, dorostence a žáky. Kč 6.—.
O. Slavíček: **„Malý kouzelník“** nebo **„Král Lávra“.** Divadelně upravená báseň K. Havlíčka-Borovského pro 9—10 žáků. **Sedláček a selka.** Výstup pro žáka a žákyni s recit., zpěvem a cvičením. Kč 4.—.
St. Stuna: **Tělocvik mládeže se zpěvem.** Se 40 ob. a 93 písněmi. Kč 18.—.
Fr. Sušil: **Moravské národní hry a obyčeje.** S nápěvy. Kč 11.—.
M. Šefrnová: **Cvičení na 2 kladinách.** Pro 14 dorostenek. Kč 4.—.
A. Škuthanová: **Útvarová prostná pro žákyně.** Se 6 půd. Kč 4.—.
Prof. Jaromír Šmejkal: **Budulínek.** — **Koblížek na vandru.** — **Řípka. Tři** žertovné pohádky veršem v tělocvičné úpravě pro žáky. Kč 5.—.
Jos. Vais: **Spol cvičení žáků s pálkami a žákyň s obručemi.** — **Společná cvičení žáků s tyčemi.** Pro akad. i veř. cvičení. Se 4 půd. Kč 4.—.
Jaroslav Vodička: **Devítice.** Pro žáky. Kč 4.—.
Zdenka Zachová: **Cvičení se světelnými kuželi-lampionky.** Pro 9 členek S 3 půdorysy. — **Cvičení s tyčemi.** Pro 10 členek. Kč 5.—.
Zd. Zachová a L. Vřešťálová: **Cvičení s kuželi** k oslavě šedesátiletého trvání **„Sokola pražského“.** Kč 4.—.